

Kniha, díl první

*Pamětní
kniha
obce
Předslaví
od roku 1918.*

*Tato pamětní kniha obce Předslavě
obsahuje kromě tohoto titulního listu
254 tj. dvěstěpadesátčtyři strojem
číslovaných stránek. Jest to díl první
či kniha první.*

*Antonín Šimice starosta
František Polák*

*Josef Duchek
Emanuel Kubík*

**Členové obecního zastupitelstva obce
Předslavě v roce 1926, kdy tato kniha
napsána.**

Starosta obce:

Antonín Šimice

Členové obecního zastupitelstva:

1. *Antonín Janský*
2. *František Malý*
3. *Koza Václav*
4. *Václav Krátký*
5. *Bartoloměj Malý*
6. *Emanuel Kubík*
7. *Josef Macháček*
8. *Raus Václav*
9. *Bešta Josef*
10. *František Polák*
11. *František Kroupa*

V Předslavi dne 31. prosince 1926.

Kronikář obce:

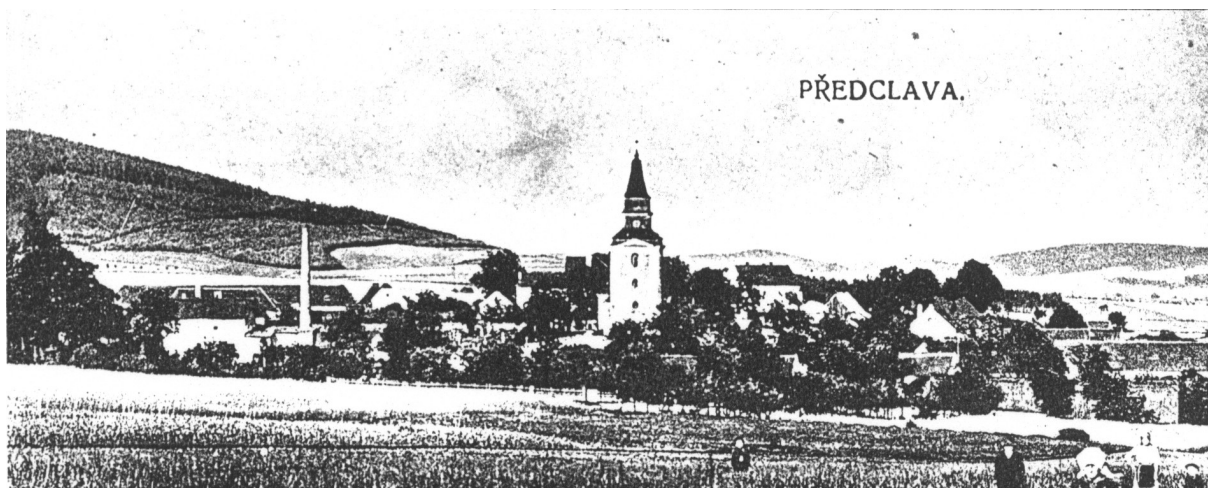
Josef Duchek
učitel

**My v předu podepsaní členové
obecního zastupitelstva obce
Předslavě převzali jsme dnes ve
své řádné schůzi obecního za-
stupitelstva obce Předslavě tuto
„Pamětní knihu obce Předslavě“
napsanou kronikářem a učitelem
Josefem Duchkem do své správy,
a zavazujeme se, že budeme o ni
pečovat podle zákona o pamět-
ních knihách obecních ze dne 30.
ledna 1920, č. 80 Sb. z. a n. a
podle nařízení vlády republiky
čsl. ze dne 9. června 1921, č. 211
Sb. z. a n. Kniha zapsána je do
inventáře pod číslem**

V Předslavi dne 6. července 1927

Antonín Šimice

starosta.

Založení a rozdělení pamětní knihy.

Údaje o osobě kronikáře.

Ve schůzi obecního zastupitelstva obce Předslavě, konané dne 26. října 1923 byl jsem ustanoven prvním kronikářem rodné svojí obce.

Jako zdejší rodák, místní učitel, ujal jsem se úkolu toho s opravdovou láskou.

Práci tu rozdělil jsem na šest částí.

Do první části po přečtení četných děl jako „Hrady a zámky“, „Místopisný sborník historický“ od Sedláčka, „Dějiny konfiskací“ od Bílka, „Popis král. českého“ od Palackého, „Bibliografii“ od Kazimoura a podle různých výpisků z „Velkých desk zemských“, „Ottova slovníku“, „Zlaté Prahy“, „Světozoru“ a ústního podání nejstarších občanů, hlavně Josefa Kroupy, výměnkáře v č.p. 18, napsal jsem stručnou historii obce.

V druhé části v hlavních rysech vylíčil jsem: jaký ohlas měla v naší obci světová válka, jaké byly hospodářské poměry let válečných s četnými soupisy, rekvisicemi, sbírkami s jejich nepříznivým vlivem na drahotu a výživu našeho občanstva, převrat a 28. říjen 1918, přičemž vzpomenuto na všechny vojíny, zajatce, legionáře, kteří světové války se zúčastnili a pietní vzpomínka věnována i těm nešťastným padlým vojínům, kterým nebylo dopřáno, aby s námi na výsluní v osvobozené vlasti pracovali pro lepší dny našeho národa.

V třetí části je popis obce v přítomné době s ohledem na dnešní poměry sociální, zdravotní, kulturní a společenské se stručnou historií jednoho každého čísla, školy a kostela do ukončení roku 1926.

Čtvrtá část věnována obecní samosprávě, předslavským spolkům a úřadům s činností do konce roku 1926.

V páté části vyličený poměry hospodářské let poválečných se stručnými událostmi rázu všeobecného, pokud nejsou zaznamenány v částech předešlých.

Pak následují zápisy o roku 1927 části šesté.

Některé záznamy musil jsem shledávati delší dobu, poněvadž jako učitel působil jsem na okresu přeštickém v místech Žinkovech, Pteníně, Horčicích, Petrovicích, Kbele a Měčíně 13 roků.

Z Měčina chodil jsem častokráte do svého rodiště ku svým milým, drahým rodičům, sourozencům a později ku svojí nastávající – nyní své ženě.

Trvale bydlím a jako učitel působím v Předslavi od 1. února 1923, kde dne 3. února t.r. oslavil jsem svůj sňatek s dcerou statkáře a starosty obce p. Antonína Šimice, majitele č.p. 2.

Se svou ženou nastěhoval jsem se do nově postavené villy č.p. 76, kterou otec jí věnoval věnem.

Narodil jsem se 18. listopadu 1886 v Předslavi v č.p. 2, kde otec můj býval panským kovářem. Matka, rozená Netrvalová, narodila se v Předslavi v č.p. 35.

Vystudoval jsem v Plzni. Jako mladý učitel zažil jsem časté stěhování na nejružnější místa okresu přeštického.

Sestru provdanou mám za rolníka Jana Měsíčka v Makalovech, který poskytl mi velmi četné a cenné záznamy ze svých podrobných zápisků.

Bratr je strojním zámečnickem a kovářem v Předslavi v č.p. 68 a 69, kterážto čísla koupil, přestavěl na dílnu a pokračuje v řemesle po otci zděděném.

Rodiče moji již zemřeli. Matka, velice obětavá žena, zemřela v poměrně mladém věku 60 let na chřipku dne 24. února 1922. Otec, který používal dobrého jména nejen jako zdatný a zručný řemeslník, nýbrž i jako občan, zemřel ve věku 73 let dne 24. dubna 1924. Pochováni jsou v rodinné hrobce na našem hřbitově.

V Předslavi roku 1926

Josef Duchek

učitel

a první kronikář

obce Předslavě

Úvod k pamětní knize

Člověk velice rychle zapomíná. Zapomíná nejen chvíle radosti, štěstí, ale i doby smutku a utrpení.

Zvláště dnešní lidstvo zapomíná. Za několik desítek let těžko bude zjistiti jak to či ono bylo, proč to či ono se stalo nebo přihodilo, kdo byl ten, který řídil osudy naší obce. Pracně shledávány budou prameny o tom, jak naši občané žili, které nehody, příkoří a ztráty na životech a majetku utrpěli.

Chvíle velikého významu historického – světovou válku, dobu krveprolévání, prožili jsme skoro všichni, ale dnes, rychle mizí hrůzné ty zločinné tragédie z naší mysle a jsou nám dnes jen vzpomínkou.

Není úkolem mým zachytiti v této pamětní knize obce všechny ty příšery války světové, ani dopodrobna vyličit veškeru tu radost, uspokojení, které provázelo 28. říjen 1918, den osvobození, na který jsme po staletí čekali. To je úkolem, ba povinností, historika z povolání.

Chci jen v této knize našim příštím generacím zapsati nejdůležitější události po stránce hospodářské, kulturní, sociální a zdravotnické s poukazem na veliké utrpení a heroismus těch, kterým nebylo dopřáno pracovati – hospodařiti – na půdě po předcích zděděné.

Přeji si aby všichni naši občané ze zápisů těch čerpali a pracovali v lásce a svornosti pro lepší, spokojenější, šťastnější budoucnost nejen vlastní, ale pro dobro celého svého osvobozeného státu, a aby vážili si všemožně nabyté samostatnosti – svobody – po níž 300 let jsme toužili a pro kterou tak četné oběti na životech, majetku jsme přinesli.

I v této knize zapsána jsou jména těch našich milých občanů, vojínů, kteří trpěli, umírali na různých těch bojištích světa a tam, daleko od své rodné obce, svých drahých, nejdražších životy své položili za Vás, za Vaši svobodu.

Proto Vy všichni, kteří z této knihy čísti budete, buďte pamětlivi slov: „Svoboda těžko se dobývá, těžko se udržuje, ale lehko, velmi lehko se ztrácí“.

V Předslavi dne 31. prosince roku 1926

Josef Duchek .

Část první.

Historie.

Dědina naše vzdálena je od Klatov, hlavního města okresu klatovského, asi 1½ hodiny. Patří k nejstarším místům na okresu.

Podle pověsti několika málo již výměnkářů, nejstaršího p. Josefa Kroupy, z č.p. 18, narozeného r. 1843, stávala prý Předslav na pozemcích, kde nyní říká se na „Lhotech“. Jsou to pozemky rozkládající se na levé straně při silnici vedoucí z Předslavi k Ostřeticům.

Obyvatelé museli pánům, kteří vlastnili tvrz na místě, kde dnes stojí sokolovna, robotovati. Ze staré tvrže lze spatřiti jen nepatrnou část. Poněvadž obyvatelé měli cestu ku tvrzi velice špatnou, hlavně v dobách deštivých blativou a příliš vzdálenou, daroval jim jeden z majitelů tvrže pozemky přímo pod tvrzí, kam obydli svá dřevěná přestavěli. Odtud dáno nové domovině jméno „Přestava“ nynější „Předslav“.

Většina ostatních čísel vystavěno za Měchury, který dal lidu pozemek po obou stranách dnešní okresní silnice až k rybníku pode vsí, za kterýžto dar – snad ještě obecních to polí – musili předkové naši 52 dní pracovati.

Z věrohodných zápisů, jak byly uvedeny, se dočítáme, že Předslav od dávných dob bývala sídlem zemanským a východištěm vladyk z Předslavě, z nichž první znám je roku 1370 jako Vilém Jeník z Předslavě, také z Mečkova nebo z Nedanic řečený.

Jako nástupce jejich uvádí se Frána z Předslavě. Od r. 1404 – 1408 patřila Předslav Rupertu z Tlucné. Z následujících držitelů žádný znám není, až teprve Beneš z Újezdce, jenž r. 1435 katolického kněze do Předslavě dodal.

Ve druhé polovici téhož století náležela Předslav Ondřeji z Předslavě a Půtovi. Tito neměli žádných dětí a proto veškeré jmění připadlo králi Vladislavovi, který roku 1483 tvrz Předslav s dvorem poplužným a vsí udělil ještě s jinými statky Půtovi z Ryžemberka a Švihova, nejvyššímu sudí.

Po nějaké době přešla tvrz Předslav do rukou Petra z Damnice, jenž vysokého stáří se dožil. Předslav odkázal r. 1522 své manželce Anežce z Olbramovic a ze Lhoty tak, aby po smrti její Předslav a jiné ještě jmění připadlo na vnučky její Anežku a Uršilu.

Když r. 1535 Anežka, provdána za Jana Měsíčka z Výškova na Dolanech zemřela, odkázala věno své 300 fl. uh. na statku předslavském zapsané své vnučce Uršile ze Žihobce, manželce Viléma Boříkovského z Košmberka na Boříkovech. Po smrti Uršilině manžel její Vilém rozdělil r. 1550 Předslav mezi tři dcery své tak, že Barboře dostalo se světnice a komory spodní a stavení proti mostnici. Bohunce dostalo se půl pusté věže se sešlými pokoji se stranou k nové

pivnici. Ku třetímu pak dílu patřilo půl téže věže pusté a sešlé pokoje v tu stranu k nové sázce. Díl tento patřil třetí dceři Anně, která provdána byla za Bavora Sádlo z Kladrubec, který koupil díl od Bohunky provdané Chlumčanské r. 1554 za 415 českých hřiven a za rok později r. 1555 koupil i díl Barbory za 425 českých hřiven. Tak došlo zase ku scelení Předslavě.

Roku 1615 uvádí se jako držitel Předslavě Karel Říčanský z Řičan. Jakým způsobem Předslav získali, není známo. Karel Říčanský v letech 1618 – 1620 byl na straně katolické a po Bílé Hoře podržel statek svůj, který zůstavil svému synu Oldřichu Adamovi, jenž bydlel na tvrzi v Předslavi ještě r. 1629. Oldřich postoupil pak statek mladšímu bratru svému Petrovi Vilémovi, který jej prodal r. 1673 Magdaléně Maxmiliáně Kanické z Čachrova rozené Lehomské z Malevic za 8 000 fl.

Tato žila na Předslavě několik let se svým mužem Vilémem Jetřichem Kanickým z Čachrova. Když r. 1694 zemřela bez pořízení, nastal spor o dědictví. Po delším jednání připadl statek dceři její Anně Ludmile provdané Konencové, která statek r. 1700 prodala svému otci Vilému Jetřichu Kanickému z Čachrova za 18 000 fl.

Od toho koupil též statek r. 1704 Albrecht Příchovský z Příchovic za 20 000 fl.

Když tento po svém otci r. 1075 zdědil sousední statek Otín, byly oba statky spojeny v jeden velkostatek.

Po tomto spojení zanikla tvrz Předslav.

Dosavadní majitel Albrecht Příchovský prodal oba velkostatky Předslav – Otín r. 1708 Přibíku Vilému Kokořovci z Kokořova. Tento byl v Klatovech velice známou a váženou osobností, poněvadž klatovští byli mu dlužní mnoho peněz. Zemřel bez dítek.

Oba statky zdědil svobodný pán Vilém Přibík z Újezda a po něm pak oba statky vlastnili Adant a Václav Isidor z Újezda, po nichž je zdědila svobodná paní Marie Anna Michna z Waizenau, rodem svobodná paní z Újezda.

Tato prodala oba statky r. 1735 za 42 000 fl. svobodné paní Viktorii z Unwerthu rodem svobodné paní z Engelflussu, od níž je koupil r. 1743 za 43 000 fl. František Adam Janovský, svobodný pán z Janovic.

Tento přikoupil r. 1750 za 15 000 fl. statek Habartice s dvorem Chuchle od svého švagra svobodného pána Ignáce z Unwerthu. Tak spojeny Předslav, Otín, Habartice a Chuchle.

Asi v r. 1760 zcelila vrchnost předslavská své pozemky tím způsobem, že pozemky rolníků sáhající ho panských polí zabrala a dala jim svoje vzdálenější.

Spojené statky Předslav, Otín, Habartice, Chuchle zdědil r. 1780 syn Jan Vincenc Janovský z Janovic, který r. 1782 prodal dvůr Chuchle.

Po jeho smrti byly ostatní tři statky ve veřejné dražbě prodány pro veliké dluhy, které na statcích těch vázaly.

Statky ty koupil za 96 000 fl. svobodný pán Ferdinand ze Sternfeldu. Majitel tento počal stavěti otínský zámek a předslavskou zvonici. Sotva byly základy vystavěny, zemřel. Statky odkázal své dceři Aloisii, provdané Somsisch de Saaz, která je dne 5. srpna 1809 za 114 000 fl. prodala zemskému advokatu z Prahy JUDĚ Janu Měchurovi, který stavbu zámku otínského r. 1810 dokončil.

Zámek stojí na místě bývalé staré tvrze.

DĚ Jan Měchura byl muž neobyčejně bystrozraký, prozíravý, činný a podnikavý, především však vyznamenávala jej železná neoblomnost vůle. Jako jeho sláva, tak rostla i jeho jmění.

K dosavadním statkům koupil ještě „Vollnerku“ již přezděno „Annahof“ a lesy chuchelské s Habarticemi hraničící.

Roku 1829, když kníže Lobkovic chtěl zaokrouhliti svá panství, koupil Měchura, jenž knížeti záležitost tu právnicky prováděl, panství Lobkovice za velmi mírnou cenu 50 000 zl.

Roku 1817 oženil se Měchura podruhé s Aloisií Hloužkovou, s níž zplodil třetí dceru, potomní baronku Saamenovou.

V jeho domě v Praze, který se stal střediskem společenského života, shromažďovali se umělci, učenci, přední politikové a jiné vlivné osobnosti obou národností.

Zásluhou těchto četných a významných osob, hlavně ale přičiněním německého básníka Eberta seznámil se s bohatou rodinou DĚ J. Měchury i nejslavnější náš politik a historik český František Palacký, kterému dal Měchura svoji dceru Terezii za manželku.

Významný akt oddavků vykonal ve starobylém chrámu předslavském tehdejší farář Josef Kober, potomní děkan klatovský dne 16. září 1827.

Toho dne dožil se „otec národa“ největšího štěstí, neboť jeho nejvroucnější přání bylo tím splněno.

Sňatek ten byl velice okázalý a hlučný, neboť byl svátkem pro celé okolí.

Počátek svatebního veselí ohlašován střelbou z moždířů. Přicházející hosté byli několika kapelami pozdravováni. Četní hosté ubíratí se museli mohutnými davy shromážděných venkovanů ku chrámu, kde všechna malá děvčátka ze širokého okolí v mnoha řadách postavena, cestu kvítím jim posýpala.

Předslav a Otín staly se jevištěm velikého štěstí Palackého.

D^í Jan Měchura zemřel 1852 ve věku 76 let. Statek Lobkovice zdědila choť Palackého Terezie, Předslav, Otín, Annahof, Habartice a Chuchle přešly na nejstaršího syna Leopolda Eugena Měchuru narozeného 2. února 1803. Tento vzal si r. 1828 chudou, ale velmi hodnou dceru setníka, Kláru Haecknerovou a žil na zámku otínském od r. 1828 – 1840. Od roku 1840 – 1852 bydlel z rodinných důvodů v Klatovech.

Leopold E. Měchura byl slavný hudební skladatel, jeho celý život věnován byl hudbě. Zemřel 11. února 1870 a za zvuku vlastních skladeb pohřben v rodinné hrobce na hřbitově předslavském. Téhož roku zemřela i jeho manželka Klára.

Zemřelý Leopold Měchura byl dobrým přítelem známého spisovatele Aloise Šmilovského v Klatovech, který na jeho básně skládal melodii. Šmilovský jej zvěčnil ve svém spise „Starý Měchura“.

Leopold zanechal po sobě dvě děti. Leopoldínu a Viktora. Leopoldína se provdala za D^í Hallera, radu vrchního zemského soudu. Syn Viktor zdědil všechny statky. Oženil se s Frant. Naušovou, dcerou D^í Nauše Jana purkmistra klatovského. Z manželství toho byly dvě dívky: Eugenie naroz 1873 a Leopold.

Leopold studoval nějaký čas na vyšším gymnáziu v Klatovech a pak věnoval se lesnictví.

Otec dítek Viktor neměl pochopení pro umění svého otce. Nevážil si ani bohatého a velice cenného archivu. Celý obsáhlý archiv i s originály všech skladeb jeho otce prodal předslavskému židu Davidu Weisovi za velice směšnou cenu.

Muž ten neměl pražádného pochopení pro správu svého velkého statku, takže není divu, že musil statky ty prodati a sám žil velice skromně v Klatovech, kde zemřel 3. března 1886 a pochován do rodinné hrobky v Předslavě.

Statky ty koupil r. 1873 M.U.D^í a profesor Vojtěch Duchek, dvorní rada ve Vídni, který k vůli příteli svému D^í Jos. Hlávkovi koupil tuto uskutečnil r. 1875 za 250 000 fl. M.U.D^í V. Duchek byl veliký lidumil. Hleděl všemožně zanedbané statky zvelebiti. Oblíbeným letním sídlem byl mu Otín. Zemřel dne 2. března 1882. Vdova Marie Duchková prodala statky paní Bertě Halbmayerové za 270 000 fl., která pak provdala se za Karla Hanela bývalého nadporučíka. Muži svému dala upsati statky Habartice, Chuchle a Annahof. Sama ponechala si Předslav a Otín.

V roku 1890 Karel Hanel se svojí ženou Bertou prodal všechny statky Jaroslavu a Marii Procházkovým, velkoobchodníkům dřívím v Praze za 265 000 fl.

Marnotratný, lehkovážný život jeho synů Karla, Ladislava, Jaroslava a Emanuela připravil rodiče o celé veliké jmění. Právě v roku 1894, kdy otec Jaroslav Procházka zemřel, prodány byly statky ty opět ve veřejné dražbě Karlu a

Bertě Hanelovým za 150 000 fl. Berta Hanelová prodala statky Předslav – Otín Olze Zedwitzové – Libensteinové.

Dnes rozdělen jest majetek ten mezi několik držitelů. K parcelaci došlo r. 1910.

Zámek otínský s parkem přešel koupí v majetek pana Ferdinanda z Altvatterů, dvůr otínský s polnostmi koupil statkář Frant. Kožíšek a dvůr předslavský s příslušnými pozemky koupil statkář Antonín Šimice, Annahof koupil Jos. Černý soukromník z Poleně, který dvůr ten po dvou letech prodal i s poli Kličkovi a Kamenovi. Část pozemků v Předslavi i v Otíně bylo rozprodáno občanům, lihovar koupil Julius Vantoch z Nymburka, který jej 24. listopadu 1921 za 35 000 Kč prodal tělocvičné jednotě „Sokol“ v Předslavi, která ihned porazila komín a na místě tom postavila dnešní sokolovnu tak, že na straně západní je zachována část bývalé staré tvrze.

Lesy koupila velice výhodně a levně obec města Klatov i s přilehlou cihelnou a pískovým lomem za 82 000 Kč.

Zámek otínský r. 1924 Ferd. Altvátter prodal podnikateli staveb Josefu Jílkovi z Morav. Ostravy asi za 400 000 Kč. Jílek zámek opravil a s velikou radostí prodal jej r. 1927 se ztrátou bývalému starostovi pražskému D^ě Grošovi, advokátu z Prahy.

V Předslavi v květnu roku 1927

Josef Duchek.

Část druhá.

Válka světová

s ohlasem na místní naše poměry.

Těžké černé chmury a zápletky politické naplňovaly ovzduší r. 1913. Nestačilo ani studené, deštivé léto na zchladnutí rozpálených mozků mocných tohoto světa.

Stále nepokoje v zemích balkánských byly předtuchou a předeheurou velikých udalostí světových, které dovršeny atentátem sarajevským.

V Sarajevě dne 28. června 1914 bosenskými Srby zastřelen následník trůnu Frant. Ferdinand s jeho ženou. Zvěst tato v naší obci vyvolala ohlas zlých dob. A skutečně těžké doby, doby krveprolévání, světová válka stanula na obzoru.

Bylo to v neděli 26. července 1914, kdy v naší obci slavena pout sv. jakubská.

Ten den všude plno radostného hluku a šumu. Kramáři měli rozložené své zboží a nabízeli je ke koupi. V obou hostincích muzikanti hráli a bujará mládež tancovala, zpívala jako o pouti.

Právě, kdy veliké zástupy lidu vyhrnuly se z kostela, počal zvláštní posel z Klatov vylepovati mobilisační vyhlášky do 39 let. Válka Srbsku vypověděna.

Občané místní i okolní obklopili vyhlášky a žasli nad vídeňskou troufalostí. Nastalo velké, všeobecné vzrušení mysle. Umlkla hudba, zpěv a bylo po náladě. Občané kvapem ubírali se k domovu, aby připravili své milé na náhlý odchod.

Ráno zástupy našich občanů, ubledlých lící, ztrnulých obličejů, s uzlíčkem v ruce, šli ku svým plukům, většinou jeli z Točniku do Písku. S těžkým srdcem, usedavým pláčem opouštěli své milé a drahé matky, otce, ženy, děti i milenky. Všem v této těžké chvíli jen slzy byly úlevou v hrozném tom rozčilení.

Jediná jiskerka naděje v lepší doby byla útěcha, že do vánoc bude opět klid, pokoj a mír.

Po mobilisaci lidí vyhlášena mobilisace povozů a koní. Od nás odvedli kobyly Fr. Kroupy z č.p. 27 a zaplatili za ni 1 070 K. Četníci pátrali nemá-li někdo v obci poštovní holuby. Vojáci stále rukují. Z vlaků je slyšeti zpěv, což teskně, tísnivě působí. Kasárna klatovská jsou přeplněna vojíny, kteří posíláni jsou do okolních obcí. I v naší obci byli. Všude nejistota, strach o život i hmotu. Předčasné jsou předpovědi o konci války. Německo vypovídá nové a nové války: Rusku,

Francii, Anglii, Černé Hoře. Všechny skoro státy evropské octly se ve stavu válečném.

Hlášeny první srážky se Srby na Sávě a Dunaji. Němci přes Belgii drali se na Francii, kde dobyli pevnosti Lutichu a brzy i hlavní město Brusel, takže Němci zaplavili celou Belgii. Té doby svedeny veliké boje u Krasníku v ruském Polsku.

Našel se nový způsob válčení. Vojáci se zakopávají hluboko do země, tvoří si zákopy, kde ukřívají se před zimou a chrání proti zranění.

Nové a nové boje se svádějí na srbském a ruském bojišti. Krev potokem teče. Četné mrtvoly kryjí cizí zem. Bohužel, že mezi nimi jsou i naši lidé, naši dobří občané Frant. Kraus z č.p. 73, Jan Míkovec z č.p. 49, František Fleisig z č.p. 52, Josef Šlajs z č.p. 40 a Emil Ulrich z č.p. 33.

Tisíce raněných plní polní i městské nemocnice, které nepostačují. Proto ze škol zřízeny lazarety a nemocnice. Těžko je dnes zjistiti, kdo z naší obce byl první raněný. Raněných byla celá řada, ale jsou to zranění většinou lehká. Žádné zranění není takové, aby dotyčný občan byl neschopen práce.

Těžké ztráty na materiálu lidském i válečném musely se rychle doplňovati odvody nevojáků, kterých bylo tolik, že ani abeceda na označení různých těch vyhlášek nepostačovala. Ku prohlídkám voláni byli jinoši 18 a starci 54 letí. K odvodu musil choditi každý tak dlouho, až jej odvedli, na bojiště až jej zabili. Schopným uznán každý, kdo mohl unést pušku, třeba byl i mrzákem.

Kromě pravidelných odvodů dubnových v r. 1914 tří ročníků 1891, 1992 a 1983 narozených, bylo 19 odvodů mimořádných.

Číslo odvodu	Odvod konán v	Pro ročníky	kolikaleté ?	Odvedení nastoupili
1.	říjnu 1914	1892, 93, 94	20 – 22	26. Října 1914
2.	prosinci	1878 – 1890	24 – 36	I. část v lednu 1915 II. část v únoru 1915
3.	únoru 1915	1895 – 1891	20 – 24	15. 3. 1915
4.	březnu	1896	19	15. 4. 1915
5.	dubnu	1872 – 76	39 – 43	15. 5. 1915
	květnu	rozšířena domobranecká povinnost od 18 – 50		
6.	červnu	1892 – 78	23 – 27	21. 6. 1915
7.	červnu	1897	18	15. 10. 1915
8.	srpnu	1865 – 72	43 – 50	I. část v lednu 1916 II. část v únoru 1916

9.	říjnu	1873 – 77 1891, 95, 96	19, 20 – 24 38 – 42	I. část v listop. 1915 II. část v prosin. 1915
10.	lednu 1916	odvod zproštěných a osvobozených		
11.	dubnu	1898	18	11. 5. 1916
12.	červnu	1866 – 1897	19 – 50	I. část v srpnu 1916 II. část v listop. 1916
13.	lednu 1917	1892 – 1898	19 – 25	12. 2. 1917
14.	únoru	1899	18	10. 3. 1917
15.	březnu	1872 – 1890	27 – 45	16. 5. 1917
16.	květnu	1867 – 1872 1873 – 1892 odvod mrzáků	27 – 45 45 – 50	16. 5. 1917 16. 6. 1917
17.	září	1897 – 1899	18 – 20	15. 9 1917
18.	lednu 1918	1900	18	6. 2. 1918
19.	dubnu	1894 – 1899	19 – 24	15. 5. 1918

Z tabulky nejlépe viděti, jaké ztráty na životech si válka vyžádala. Před odvodem nebylo možno se ukrýti, neboť každý občan byl dobře zapsán.

Já odveden jsem byl 2. prosince 1914. Na vojně pobyl jsem jen půl roku. Pak byl jsem v nemocnici, odkud propuštěn.

Nesčetné byly soupisy obilí, zásob a mouky. Na drahách přerušena doprava osob. Pošta se opoždňuje. Aby lidé nemohli vybíratí vklady vyhlášeno moratorium. Stříbrné mince zmizely, zlaté nebyly nikde k vidění. Vláda čelila nouzi o drobné tím, že vydala papírové dvoukoruny, které lid nazval „úplavice“, kterážto nemoc byla mezi vojáky hodně rozšířena.

Obcí naší prošli četní uprchlíci – hlavně židé z Haliče, nehezkých tváří a špinavého zevnějšku.

Té doby ukvapeně naplnil nás rychlý postup Němců na Paříž, ale překvapila nás porážka Němců na Marne, kterou svým umělým způsobem dobře Němci zatušovali slovy: „Odpoutali jsme se od nepřítele“, „ustoupili jsme podle plánu“ a p.

S velikým napjetím sledovali jsme každou posici a debatovali před školou v hostinci o celkové situaci a přáli si jen, aby byl brzy konec války a Rakousko to prohrálo.

Při odvodech od 43 – 50 let ze 16 lidí odveden jen rolník Václav Raus, z č.p. 24.

Znovu řádily přísné rekvisice a prováděny soupisy obilí a zásob.

Dobytím Antverp hrozí se Angličanům. Rusové bojují v Haliči. Říkalo se, že chtějí slavit štědrý den v Praze. Každý náš občan toužebně se na ten den těšil a mnozí připravili Rusům kromě jídla, pití, kouření i různé dárky.

Velice okázale – slavnými službami božími, vyzváněním, prapory – musili jsme oslavovati dobytí Bělehradu. Bolno bylo nám při těch nucených projevech, kterým již nevěřila ani ta nejstarší babička naší obce.

Nežli ale zvony naše dozvučely, muselo rakouské vojsko nejen Bělehrad, ale celé Srbsko opustiti ve velikém zmatku. Mnoho vojska utopilo se v Sávě. Při ústupu tom přišel o život náš občan Ant. Šplechna z č.p. 41.

Ku konci prosince Rusové od Krakova odražení a prorocství, že budou o vánocích u nás se neuskutečnilo. Rozmrzení občané naši touží po míru, ale vojsko znovu mrzne v Karpatech a připravuje se vše na nové zápolení v r. 1915.

Veškerá pozornost upřena je k pevnosti Přemyšlu, který obléhán a posléze Rusy dobyt. Nyní opět předpovědi: „Rusové prolomí frontu v Karpatech, zaplaví Uhry, ohrozí Vídeň a bude po válce“.

Ale ani tato předpověď se nesplnila, poněvadž po pádu Přemyšlu prolomena fronta u Gorlice a Rusové musili vydati nejen Přemyšl, ale i Lvov, Varšavu, Kovno, Brest a ostatní pevnosti, což přineslo nám mnoho pronásledování.

V bojích těch padl Jos. Malý z č.p. 39, Václav Kroupa z č.p. 25, jediný syn rolníka a starosty Ant. Kroupy – a František Pechan z č.p. 44.

Němci, opojení vítězstvím, dopouštěli se různých dovedností. Tak potopili ponorkou loď Lusitánii, kde zahynulo mnoho američanů, což uspíšilo vstup Ameriky do války proti Němcům.

V květnu 1915 vypověděla Italie válku Rakousku – Uhersku. V té době černohorský král Nikola za velké peníze zradil Srby, čímž Srbsko úplně zničeno.

V únoru 1916 učinilo Německo veliký nápor na pevnost Verdun. Němci chtěli prorazit, ale marně se namáhali.

Vše bylo ve znamení války. Následky: nesmírná drahota, chudnutí všech vrstev národa na jedné, ale bohatnutí na druhé straně u těch, kteří přijímali četné ty miliardy vydávané na vraždění a mrzačení lidstva. Továrny na kanony, pušky, střelivo a p. měly svoje žně. Škodovka v Plzni zařízena jen pro dodávky válečné.

Moloch válečný hltá vše a ochuzuje lidstvo, pole a ničí všechna zařízení všeužitečná. Mnoho nejlepších sil našeho národa hnije na bojištích. Klam, šalba, podlost se šíří jako zpousty bezcenných papírových peněz. Obyvatelstvo žene se do upisování válečných půjček, které rostou jako houby po dešti. Lid ztratil důvěru, nevěří – neupisuje.

Po dvouletém válčení Rumunsko vypovídá válku Rakousku. Za čtyři měsíce – 21. listopadu zmírá František Josef ve statečném věku 86 let „v plné síle a svěžesti těla i ducha“. Ubohý stařec, Habsburk vyžilý odchází, ale válka zuří dál, poněvadž znamenitý čtyřspolek: Německo – Rakousko – Turecko a Bulharsko je si jisto vítězství.

Mnoho našich přátel Kramář, Rašín, Beneš s T.G.Masarykem pracuje za hranicemi ve prospěch naší samostatnosti.

Na počátku r. 1917 Německo vyhlásilo neobmezenou válku ponorkovou, což způsobilo, že Amerika zasáhla činně do světové války dne 5. dubna.

V Rusku vládli bolševíci s Leninem a Trockým v čele. Rusko se rozpadlo. Němci válčí. Proti nim a celé řadě nepřátel postaveny české legie, které zamezily Němcům přístup ku hlavním zdrojům Sibiře a Urálu.

Jest rok 1918. Němci vítězí ve Francii. Postupují přes Marnu. Úzkostí svíralo se srdce všech nás, neboť zdálo se, že Francouzi podlehnou veliké přesile. Nepodlehli, ale Němce zahnali.

To jest počátek porážek německého vojska. Stejně špatně vedlo se i našemu vojsku v Itálii, kde té doby po bojích zemřel tichý náš občan Frant. Aška z č.p. 64.

V Praze konán sjezd poslanců a předáků, který vytkl si za cíl zřízení samostatného státu českého. Vykonána společně s lidem veřejná schůze při níž přísaháno, že od věci té již nikdy neodstoupí. Velice hlučně, okázale a sebevědomě oslaveno i 50 leté výročí kladení základního kamene k národnímu divadlu v Praze. Ku slavnosti té sjelo se i hojně hostů ze všech slovanských zemí. Prosloveny nadšené řeči a konány demonstrační průvody za zpěvu národních písní Prahou.

Konec války se blíží. Kázeň ve vojsku se uvolňuje. Rakousko zahajuje proti Itálii ofensivu. Vojsko naše překročilo řeku Piavu. Ta následkem dešťů a umělých hrází byla silně rozvodněna. Vojsko naše hnané Italiány zahynulo v řece. Skoro 300 000 mužů pohřbeno je ve vlnách této řeky.

Po četných těchto nezdarech císař Karel vydal manifest, jímž uznati chtěl přetvoření Rakouska, ale Wilson, president americký, žádal bezpodmínečnou kapitulaci.

Rakousko se počíná drobiti. Trůny stávají se nejistými. Na bojištích je úplný rozklad v armádě. Vojáci utíkají do svých domovů, kde je proklamován československý stát.

Nastává 28. říjen 1918. V době velikého zhroucení armád rakouských a německých, v době úplného zmatku na bojištích, v době prohlášení našeho státu, prchají naši vojáci ku svým milým a drahým. Konec války, konec bojů!

Převrat - 28. říjen 1918 -

tu byl. Mám v dobré paměti krásné, slunné to pondělí. Jakoby samo slunce těšilo se s námi, když k polednímu došla z Klatov radostná zpráva, že je mír a Rakousko že se vzdalo. Zazářily oči všem. Zaplesalo srdce a zaradovali se staří, mladí i děti. Ze školních učeben odstraněny obrazy zdegenerovaných Habsburků a zapěny naše národní hymny. Děti s radostí utíkaly ku svým domovům, aby zvěstovaly svým matkám, dědům a přátelům, že jest po válce a že tatínek, bratři, příbuzní vrátí se domů.

Občané naši, plni nadšení, lásky, chtěli přinést i největší oběti pro dobro nejen osobní, ale i bližního i státu. Odpouštěli si navzájem a zapomněli na vše, co je dělilo. Byli si opravdovými přáteli. Na oslavu prohlášení československé republiky uspořádána dne 3. listopadu 1918 všemi spolky a za účasti všech občanů místních i okolních veliká národní slavnost, při níž řídící učitel Karel Zeman a učitel Josef Duchek promluvili k nesčetnému davu obyvatelstva vlastenecky procítěné řeči, po nichž velebným a nadšeným tónem zapěny národní naše hymny. S rozradostněným srdcem procházel rozjařený lid v průvodu krásně a bohatě vyzdobenou obcí.

Byly to chvíle skutečné, opravdové radosti provázené čistou láskou, která spojila srdce nás všech ku společné práci pro dobro lidstva.

Škoda, přeškoda, že dnes, kdy tyto řádky píši do této pamětní knihy, není té jednotné ucelenosti. Chybí to, co nás spojilo – důvěra a láska –, která opustila srdce lidská a nahrazuje je nenávistí, záští a nedůvěrou jeden ku druhému, ku svým představeným a představitelům národním i státním

Hospodářské poměry let válečných 1914 – 1919.

Nejen vojsko, ale i veškeré občanstvo v městech i na venkově strádalo, poněvadž poměry hospodářské značně se změnily.

Před válkou každý náš občan hleděl, aby políčka po otci zděděná náležitě obdělal, řádným umělým hnojivem přihnojil a ušlechtilým osivem osel. Se zdarem užíval všech potřebných strojů pro setí, žatí i výmlat. Stejně hleděli si dobrého chovu hospodářského zvířectva.

Léta válečná 1914 – 1919 byla na úrodu velice špatná, poněvadž nedostávalo se nejen dostatečné síly pracovní a potažní, ale i všech potřeb, kterých bylo třeba, aby úroda byla aspoň normální.

Rok 1914 měl počasí celkem příznivé, ale následkem odchodu skoro všech hospodářů, sklizeň zdlouhavou, málo vydatnou a sýpku chatrnou. Brambory v nižších polohách vyhynuly.

Rok 1915 měl počasí rovněž nepříznivé. V dubnu mnoho dešťů, květen, červen velice suchý a parný. Žně u nás začaly 12. července a pokračovaly velice rychle. Úroda ozimů dobrá, jařin slabá. Sena obstojně, otav dosti. Podzim byl vlhký. Zima mírná.

Úřady bylo nařízeno, aby do 20. listopadu bylo všechno obilí vymláčeno, nestaneli se po vůli úřadů, bude výmlat proveden státem na účet dotyčného rolníka.

Toho roku zavedeny „mlecí listky“ a zakázáno obilí krmiti s dobyt看em. Peníze za obilí získané, měli rolníci užití na zakoupení válečných půjček.

Rok 1916 byl z jara slunný a teplý. Příjemné bylo i léto. Úroda obstojná. Žita trpěla rzí, špatně odkvetla a pšenice byla snětivá. Brambory chyběly. Počasí o žních obstojné, ku konci deštivé. Zima mírná.

Toho roku řádily u nás a v okolí ondatry, které způsobily veliké škody na lukách a polích. Zrušeny byly trhy na dobytek, zavedeny osevní a zásobovací archy, které byly tak učené, že jim ani hodně chytrý rolník nerozuměl. Nedostatek bramborů, špatné odvážení, malé dodávky byly příčinou, že poslány do naší obce vojenské rekvisice. Občané nuceni k upisování válečných půjček. Ovoce bylo v naší krajině, kromě hrušek mnoho.

Rok 1917 byl velice nepříznivý, neúrodný – hladový. Počátek ledna byl teplý. Pak pršelo. Ku konci ledna a v únoru byly tuhé a kruté mrazy. Mrzlo celých pět neděl. Počátkem března počaly sněhové vánice – počasí nepříznivé. Na Veliký pátek celý den pršelo a na Bílou sobotu sněžilo. Pak opět déšť. Ku konci dubna nastalo lepší počasí a setba se uskutečnila. Jaro suché. V květnu a červnu vůbec nepršelo. Léto parné, dusné bez deště. Sucho potrvало až do polovice srpna. Jetele uschly. Sena málo, otavy se vůbec nekosily. Nastala veliká bída o krmivo a jarou slámu. Následek toho: nedostatek mléka a másla.

Pivovary měly nedostatek ječmene. Vařily pivo černé ze řepy a snad i pýru. Pivo bylo špatné jakosti a drahé: 2 K. Maso nebylo. Dobytek nesměl se soukromně prodávati. Bramborů bylo dostatek, ale hnily. Ovoce se neuvedlo.

Jeví se nedostatek uhlí, dříví, benzínu a petroly. Uhlí vydává se na listky. Na horách prodává se jen za výměnu: obilí, mouku, vejce, chléb a maslo. Jen tak získáno uhlí pro školu. Provádí se soupisy obilí, mouky, osevních ploch, kde zapsána každá parcela s označením, čím je oseta. – Rys, řezník ze Švihova rekviroval dobytek, kg za 3,20 K.

Vydáno přísné nařízení pro mlynáře, kteří musili vésti přísné záznamy o mletí, pod dohledem okres. politic. správy. Nařízen rychlý výmlat obilí. Rolníky naše k pilnému mlácení povzbuzoval na nátlak úřadů správce Družstva klatovského Kostřba a inspektor Kalina. Přísnými, výhružnými přípisy žádána sláma, seno, řepa, zelí a tuřín pro vojsko. V Klatovech konán veletrh bez dobytka.

Ku konci roku prováděna po obci přísná rekvisice učitelem Gregorou z Běšin a Vojtěchem Kličkou, rolníkem z Ostřetic. Zabaveno obilí u rolníka Stuchla v čp. 49. Celkem měla rekvisice ráz přátelský.

Rok 1918 začal velkými vánicemi. Napadlo velice mnoho sněhu, takže vlaky od Plzně na Šumavu nemohly projížděti. Cesty musely se prohazovati.

Prudké, suché, teplé větry brzo ale sníh snědly, takže již počátkem března se selo. Stromy ve druhé polovině dubna byly v plném květu. Obilí bylo velice bujné, zdravé, ale následkem sucha se špatně vymetalo. Utrpělo hlavně žito – mrazem dne 26 – 27 května. Brambory byly úplně zničeny. Pšenice, ječmeny trpěly suchem, zelí, tuřín dřepčíky.

Silný mráz 6. a 10. června uškodil znovu všem hospodářským plodinám.

Sena následkem sucha velice málo. Tráva na některých lukách úplně vypálena. Nedostatek píce a slámy. Koncem června napadlo na Šumavě mnoho sněhu. 26 – 27 silný mráz, který již po čtvrté spálil nať bramborovou.

Koncem července začaly žně. Komu obilí nepomrzlo, měl přece co mlátiti, ale ti hospodáři, kteří mají pozemky při potoku, nenamlátili za celý den ani pytel žita.

Rekvisice

v tomto roce byly nejpřísnější. Během tohoto roku několikrát byli občané naši vyrušeni ze svého klidu a museli v noci ukrývat mouku, obilí do různých, tajných skrýší pod podlahu, do postelí, včelínů, slámy, plev ano i do hnoje a j.

Při jedné takové rekvisici zabavil rolník Popelík ze Slavošovic krechtu bramborů, kterou vyzradili vojáci.

Daleko přísněji počínal si komisař Řehák, úředník berního úřadu z Klatov. Ten počínal si jako šílenec. Odebral lidem poslední zásoby obilí a všechny brambory určené i pro sadbu. Řádění jeho ještě dnes hluboko je vryto do srdcí mnohých našich lidí, kteří tenkrát neměli co jísti. Klidně počínal si D^ě Prunar při rekvisici obilí.

Při rekvisici kovů, byly zrekvirovány dva kostelní zvony, které bez mazání a svěcení byly shozeny s věže a odvezeny do Škodovky na kanony. Stejným způsobem odvezeny i píšťaly z varhan, kostelní svícny, hromosvod školní, p. Zíky a několik moždírů.

Děti školní sbíraly kopřivy z nichž zhotoveny látky pro vojsko i občanstvo, jahodník, ostružník na čaj, hadry, vlnu, kaučuk, peří pro nemocnice. Dívky pletly ponožky, nátepničky pro vojíny v poli.

Ženy vojínů, vdovy i děti školní nuceny k upisování válečných půjček, kterých bylo asi devět.

Drahota

Časté a mnohé rekvisice, špatné hospodaření za frontou i ve frontě, nedostatečné hnojení – nebylo umělých hnojiv vůbec, poněvadž se suroviny k výrobě hnojiv draselných a fosforečných nedovážely a pokud byly doma, užito jich bylo k výrobě třaskavin a střeliva – špatné obdělání půdy – veškery i ty nejtěžší práce polní vykonávaly děti –, nadbytek papírových peněz a j. zavinily větší poptávku, nežli nabídku – drahotu.

Výživa

Drahota měla velký vliv na výživu. Nedostatečná výživa nemohla dodati potřebné síly pro těžkou, namáhavou práci rolníka a dělníka. Hlad v útrokách hlodajících, vyhnal nejen dělníka, ale i úředníka, chudáka i pána ven z města s pověstným „ruksakem“ = tlumok plátěný na záda = za dne i noci, za nehody i pohody do mlýnů a vesnic.

Lidé, někdy jen mátohy lidské, plížili se od čísla k číslu a kupují vše, co je k jídlu. Chléb byl skutečně „darem božím“ a nepovaloval se jako dnes venku nebo pod školní lavicí.

Peníze přestaly platiti. Počíná obchod výměnný. Plzeňáci, duchcováci a bůhví, odkud ti nešťastníci byli, nosili koření, kouření, mýdlo, petroleu, látky soukenné, plátěné, zboží ozdobné i přepychové věci, které vyměňovali za potraviny.

S kořistí – potravinami – po špatných, neschůdných cestách ubírali se v potu tváří k točnickému nádraží, kde častokráte celý baťoch propadl vojenské nebo četnické hlídce.

Zaznamenati musím ku cti všech našich občanů a občanek, že byli si plně vědomi lásky k bližnímu nejen slovem, ale i skutkem a že prodávali jen za ceny přiměřené. Nelichvařili, nekeřasovali.

Dobrotu jejich však využili jiní, kteří počali kupovati ne pro sebe, ale na výdělek – „keřasovali“. Prodávali q obilí za 800 K a mnozí, hlavně mlynáři, stárkové zbohatli na úkor hladovějících starců, dětí a lidí, kteří trpěli podvýživou. Doba ta budiž nám poučením a výstrahou pro budoucnost.

V městech stáli lidé ve frontách od rána do pozdního večera a čekali na mléko, chléb, cukr, tabák a j. potřeby. Chléb byl falšován dřevěnými pilinami, mouka – kaolínem. Zásobování vázlo čím dále, tím více. Nepomáhaly ani přísné prohlídky. I v naší obci byli lidé, kteří neměli co jísti. Josef Malý z čp. 9. a Jos. Krejcar a jiní mleli si obilí na kávovém mlýnku. Rolníci šrotovali obilí, které „pocívali“ čistili na mouku.

Státem stanovené ceny maximální se nedodržovaly a pod rukou = tajně = prodávalo se obilí překupníky za nekřesťanské peníze poněvadž všechny ostatní předměty a potřeby, hlavně průmyslové, musil venkovský člověk

platiti velice draho. Celý náš průmysl byl ve službách války. Kanony, pušky, otravné plyny byly přednější, nežli potřeby pro hospodáře.

Při všem tom nedostatku nepomáhaly ani ty četné = enky = chleбенky, cukřenky, tabačenky a j. Hrozné bylo pohlédnouti na četné ty zpousty vyhublých ubožáků plížících se po naší obci a ještě bolestnější bylo pozorovati, jak páni mlynáři bez rozdílu nestyděli se prodávati jim kg špatné mouky za 15 – 20 K. To není a nikdy nebude ku cti živnosti mlynářské.

Četné byly i krádeže. Lidé vykopávali si brambory, odnášeli tuřín, řepu, zelí a j.

Vojsku nevedlo se lépe. Jak vypravovali mně vojáci, jedli prý zdechlé koně, kočky, psy a někteří i krysy. Vše bylo jim pochoutkou. Koně žrali shnilé došky.

Všechno to strádání, hlad, bídu a jiné nepřístojnosti zaviněny tím, že dávka 500g pro těžce a 400g denně pro lehce pracující = 15 – 12 kg měsíčně na osobu nepostačovalo. Mlecí výkazy vydávané učitelem Jínou na 30 dní a vidované okres. pol. správou přicházely častokráte pozdě.

Denní kvota později snížena na 300 – 250g denně, čili 9 – 7 kg obilí měsíčně.

Za takovýchto okolností mlelo se bez lístku, nebo několikrát na jeden lístek, ale k veliké škodě vlastní, poněvadž mlynáři ponechali si co chtěli a dali také co jim bylo libo.

Je dokázáno, že nechali si mlynáři z q 20 – 30 i více kg, a když nařízeno vymílání na 90% dostávali lidé otruby a bílou mouku za drahé peníze nebo luxusní věci vyměňovali si mlynáři. Občané naši mleli v našem mlýně p. Fr. Ulricha, kde dobře vpravily se do obchodu jeho dcery. Jinak mleli ve mlýnech okolních ve Svševci, Dolanech, Červeném poříčí, Měcholupech, Makově, Nedanicích. Někteří občané vozili v noci obilí i do mlýnů vzdálenějších. Všude vládly stejné poměry, všude řídili se páni mlynáři slovy: „Ber, ber, ber, ...“

Příspěvky vyživovací.

Bída lidská zmírněna byla vyživovacími příspěvky. Byl to jeden mohutný a vydatný proud, kterým hrnuly se peníze nejen do naší, ale do všech obcí a který také v některých případech vedl i u nás k marnotratnosti a mlsnotě. Někteří občané odvykli práci a žili velice pohodlně na účet státu rakouského. Příspěvek vyživovací a později podpora v nezaměstnanosti zaručovala pěkné a klidné živobytí bez jakékoliv práce.

Dnes přec nemůžeme chtít, ani trpět, aby se to dělo na útraty našeho státu republiky československé.

Nemohl jsem přesně zjistiti celkovou sumu vyživovacích příspěvků, ale bylo vyplaceno několik desítek tisíců K pro naše občany. Tam, kde nebylo mlsného jazyku, kde se peníze nevyhazovaly na zbytečnosti, nastřádala žena při šetrnosti i několik stovek, které po příchodu svého muže dobře v hospodářství se upotřebily.

Ceny obilí od roku 1910 - 1926 za q-Řč.

K cenám těm připočítávány ve válce 1914 – 1919 zvláštní premie, dle doby dodání, které činily 25 – 55 K na q dodaného obilí.

Jméno plodiny.	Ceny obilí za q v roku:														Podlouně ve válce K
	1910	1914	1915	1916	1917	1918	1919	1920	1921	1922	1923	1924	1925	1926	
Pšenice	20	26	34	38	42	60	80	190	190	175	190	285	200	255	500,- 800,- 500,- 600,- 300,- 300,- 200,-
Žito	17	26	28	29	40	58	75	190	190	175	127	220	120	155	
Ječmen	17	26	28	28	36	55	75	175	190	120	140	270	150	160	
Oves	15	22	28	28	39	50	75	175	190	150	130	130	130	130	
Brambory	4	5	8	20	20	22	30	125	130	12	30	30	30	60	
Sláma	3	3	6	8	48	60	16	18	60	90	50	50	25	35	
Pelůška		48		84	165		410	200							
Vika				84	65		100								
Ha pole		4.000			12.000										
Denně	dělník:	1	2	2,4		4	6	10	20	10	15	15	15	15	
	dělnice:	0,7	1	1,2		2	3	5	7	6	7	8	8	9	

Ceny jiných předmětů v r. 1914 - 1928.

Jméno	za:	cena 1914	cena 1918
Kůň	1	1000,- K	16 000,- Kč
Vůl	1	600,-	8 000,-
Kráva	1	400,-	5 000,-
Koza	1	30,-	350,-
Kozle	1	4,-	40,-
Ovce	1	18,-	310,-
Husa	1	4,-	100,-
Podsvinčata	1	100,-	900,-
Slepice	1	2,-	16,-
Žací stroj	1	520,-	2 690,-
Secí stroj	1	450,-	3 000,-

Vůz	1	350,-	2 500,-
Petrolej	kg	-,40	5,-
Benzín	kg	-,24	-,75
Dříví palivové	m	9,-	38,-
Uhlí hnědé	q	2,-	15,-
Uhlí černé	q	3,-	31,-
Pivo	L	-,28	2,-
Mléko	L	-,16	2,-
Vejce	1	-,06	1,20
Tvaroh	kg	-,28	10,-
Sádlo	kg	2,-	60,-
Máslo	kg	2,50	80,-
Maso hovězí	kg	1,60	7,30
Šaty	1	50,-	1 000,- – 1 500,-

Kočí měl v roce:

K (Kč) ročně

1895

70 – 80

1900

100

1912

160

1914

150

1918

3 600

1926

2 200 – 2 400

Služka měla o několik K (Kč) méně.

V r. 1918 řádila epidemicky španělská chřipka, která spojena byla se zápallem plic. Mnoho lidí zemřelo. Leden r. 1919 byl z počátku mírný, ku konci silné mrazy. Po nestálém počasí nastalo teplo a sucho. Síti se počalo 10. března. Ku konci měsíce sněžilo, mrzlo a pak opět nastala obleva. Duben velice deštivý, mokrý. Teprve 20. dubna se oteplilo a půda vyschla. Selo se a sázely zemáky. Květen chladný, často sněžilo. V první polovině se ještě selo a sázely zemáky. Stromy kvetly až ve druhé polovině května, kdy se oteplilo. V červnu horka a bouře. Červenec byl mokrý a studený. Ozimy dobré. Jařiny brzo seté špatné, řídké – samá ohnice – pozdní dlouhé, klasnaté.

Žně počaly koncem července, ale protáhly se stálými dešti až do září, kdy počasí se vyjasnilo, ale již koncem října padl sníh, kterého napadlo tolik (asi 40 cm), že i stromy, které měly ještě listí, poškodil. Hodně bramborů, řepy, zelí, tuřinu zůstalo pod sněhem. Brambory toho roku prodávaly se na lístky. Celková úroda dobrá.

V roce tomto konány soupisy osetých ploch, prováděny přísné rekvisice obilí a dobytka pod dohledem komisí utvořených podle politického klíče. Poněvadž předpisy byly příliš příkré, počínání komisí rekvisičních někdy i ostré, žádána okres. pol. správa o snížení předepsaného kontingentu. Současně žádáno o přiděl koní pro práce zemědělské.

Nedostatek, drahota řádily jako jiná léta. V městech se lid bouřil. Pořádány demonstrační průvody s hesly: „My chceme chleba!“, „Dejte nám jíst!“ a p. Častokráte došlo ku plenění obchodů, přičemž se loupilo a kradlo na účet republiky, která musela škodu nahraditi, jako bylo tomu i v Klatovech.

Bylo to těžké hospodářství ve vyloupené a vydrancované naší zemi. Ku zmírnění bídy zřizovány četné nákupny, prodejny a konsumy. V jedné takové nákupně v Klatovech prodáván pár bot za 90 Kč.

V Předslavi založen konsum československými socialisty.

Kolkování peněz, cenných papírů a knížek vkladních.

Od února provádělo se kolkování peněz. Dělo se to tím způsobem, že starosta vybral všechny peníze v obci a dal je okolkovati. Byly na ně přilepeny známky, podobné známkám poštovním. Polovina peněz byla vrácena hned. Na druhou polovinu vystavena poukázka. Jestliže celkový obnos peněz kolkovaných nebyl větší u jednotlivce, než-li tisíc Kč, dostal i druhou polovinu v březnu zpět. Jinak musil dlouho čekat, nebo mohl dáti peníze zadržené na daně.

V květnu provedeno kolkování spořitelních – vkladních – knížek a cenných papírů tím způsobem, že vklad zapsán a knížka opatřena razítkem.

Soupis movitostí.

prováděn od konce června pro daň z majetku. Za účelem tím rozdány zvláštní, k tomu účelu již upravené tiskopisy. Majetek sepsán a oceněn. Soupisy ty prováděli úředníci berního úřadu z Klatov, vždy v místní obci.

Během roku pořádány četné schůze o dělení velkostatků, oživen ruch organisací politických, staré organisace obnoveny – agrární, sociálně demokratická, založena místní domovina, domkářské sdružení, strana lidová a českoslovenští socialisté založili si své sdružení domkářů. Zkrátka činěny přípravy pro obecní volby, které ale provedeny klidně, poněvadž občané shodli se na společné kandidátce sdružených stran, čímž volby odpadly.

Starostou zvolen statkář Ant. Šimice z čp. 2.

Dne 30. dubna konalo se v obci naší biřmování.

Prvně oslaven svátek 1. Května.

11. května vykonána ustavující schůze Sokola za značného nadšení přítomných občanů.

9. června zúčastnili se občané naší slavnosti odhalení pomníku prvnímu presidentu T. G. Masaryku v Měcholupech, kde zřízen „park svobody“. Návštěva toho dne veliká.

Toho roku vykonány sokolské odvody. Všichni členové až na ty, kteří se báli a nepřišli, dostaly A-způsobily.

Pořádány sbírky pro československý Červený kříž.

Mezi dětmi řadí nemoc „příušnice“.

Provedeny volby správní komise a okresního zastupitelstva. Nově zvolení členové zadali stavbu okres. silnice Točnick - Makalovy - Předslav - Měcholupy - Petrovičky Ing. Šindýlkovi z Klatov a tím dlouhá a vleklá záležitost této silnice vyřízena.

Kvůli zajímavosti doby uvádím, že dne 22. července způsoben v Klatovech i celém okolí veliký poplach. Od Železné Rudy přijeli v noci vojáci na obrněném vlaku. Vydávali se za legionáře. Obsadili rázem veškeré úřady, zabrali místní vojenskou posádku a jeli s ní na Plzeň. U Litic byli ale zastaveni. Jednalo se o bolševiky, kteří chtěli způsobiti zmatek. Byli pochyťáni a zavřeni. Na trhu v Klatovech způsobili naprostou anarchii tím, že muselo se prodávati zboží za ceny velice nízké, jimi nadiktované. Po obsazení tiskárny dali natisknouti a vylepiti plakáty, že zakazují pořádání schůzí, pití lihových nápojů a ceny všech potřeb snížili pod cenu výrobní.

Pěkný, charakteristický obrázek doby.

Účastníci světové války od r. 1914.

Více nežli čtvrtina veškerého obyvatelstva naší obce zúčastnilo se činně světové války. Většina vojinů sloužila u 11. pěš. pluku píseckého. Menší část u pluků jiných. Během války narukovali z čp.:

1. Fara – žádný.
2. Antonín Šimice, statkář a syn jeho Václav.
3. Jaroslav Komárovský, dělník.
4. František Rejthar, mlynář a domkář.
5. Theodor Partyngl
6. Emanuel, řezník, Bohumil Kraus, mistr truhlářský – bratři.
7. Antonín Měsíček, obchodní příručí.
8. František Polák, zedník a domkář.
11. Václav, Ladislav, Emanuel a Josef Koza, bratři.
12. Václav Sikyta, rolník.
13. Matěj Cibulka, domkář.

14. Eduard Šiška, zedník.
15. Josef a Václav Macháček, rolníci – bratři.
16. Antonín Kraus, zedník.
17. František, listonoš a syn Gustav zedník Bešta.
18. František – kovář, Václav – rolník, Bohumil – právník Kroupa.
19. Josef Fleisig, zedník.
21. Josef Zeman, krejčovský mistr.
22. Josef Malý, dělník, pracoval u Škodů v Plzni.
23. Jan Votava, kovářský mistr.
24. Václav Raus, rolník.
25. Václav Kroupa, syn rolníka.
26. Bartoloměj Malý, rolník.
27. František a Josef Kroupa – bratři, rolníci.
28. Josef Král, dělník.
29. Josef a syn Josef Janský, zedníci.
30. Václav Kraus, rolník.
31. František Bešta, dělník.
33. Emil Ulrych, mlynář.
34. František Tomášek, zedník.
35. Josef Netrval, stavební asistent.
36. Václav Kroupa, zedník.
37. Karel a Josef Touš, bratři – krejčí.
38. Václav Bureš, rolník.
39. Josef a Rudolf Malý – dělník – obuvník – bratři.
40. Josef zedník, František Šlais dělník.
41. Antonín Šplechna – dělník, Čeněk Paulus – dělník.
44. František Pechan, dělník.
45. Václav Krátký, hostinský a řezník.
46. Josef Bešta, zedník.
47. Matěj a Josef Trázník, bratři – zedníci.
49. Jan Míkovec, rolník Stuchl
50. Jan Malý, zedník pracoval ve Škodovce v Plzni.

- 52. František a Antonín Fleisig, bratři.
- 53. Karel Zýka – obchodník, Emanuel Kubík – řezník, František Ptáček – četnický strážmistr.
- 54. Ladislav Motlík, dělník.
- 55. František – zedník a domkář, Josef Malý – kovář.
- 56. František – zedník a Václav Kroupa, bratři.
- 58. Jan Peřule, truhlářský mistr.
- 62. Václav a Antonín Koudelka, bratři.
- 63. Matěj Kopejtko, dělník.
- 64. František Aška, dělník.
- 66. Jan – učitel, Karel – právník Zeman, František Pejsar – učitel, Vojtěch Kadera – učitel, Jan Jína – učitel, Václav Kodl – učitel.
- 67. Josef, Jan a František Šlajs – bratři.
- 68. – 69. Josef Duchek, učitel.
- 70. František Frančík, Václav Suchý – kočí.
- 73. František Kraus, zedník.
- 74. Josef, Karel, Václav Pechan – bratři, Václav Cimický – profesor, nevlastní jejich bratr, Václav Kabát, zedník.

Zajatci.

V dobách, kdy veškeré mužstvo bylo ve službě vojenské posílání byli do naší obce zajatci. Byli to vesměs Italové, kteří pracovali na statku p. Ant. Šimice a rolníka Ant. Kroupy č. 25.

V obou místech bylo s nimi velice přátelsky jednáno, což nejlépe potvrzuje řada dopisů, které po návratu jmenovaným rolníkům poslali.

Hodně vystřídalo se na statku p. Šimice rekonvalescentů, ponejvíce Čechů, poslaných na různé zemědělské práce. Po zotavení přidělení ku svým plukům. Mnozí až dosud rádi vzpomínají na místo, kde byli ukryti a kde dostalo se jim i řádné výživy.

Uprchlíci

v naší obci nebyli.

Naši zajatci.

Z našich občanů byli zajati v Rusku:

František Polák, zedník a domkář z čp. 8. Občan ten velice mnoho bídy, hladu a zimy zažil na Sibiři, kde za třeskatých mrazů káceti musil silné a mohutné lesní

stromy. Na Sibiři pobyl od r. 1915 až do r. 1919 a má na dobu tu velice smutné upomínky, o kterých nerad vypravuje.

František Pejsar, učitel, dobrý hudebník, veselý společník a poručík brzy vpravil se do ruské společnosti a vedlo se mu dosti dobře. Vyučoval na ruské střední škole, kde seznámil se se svojí paní, kterou i s její matkou si do Předslavě přivezl. Po cestě do vlasti zažili mnohé příkoří. Všechny cenné předměty byly jim ukradeny – uloupeny.

Různé dobrodružství zažili i Václav Pechan z čp. 74 a Frant. Šlajs z čp. 40 a z čp. 67.

V Srbsku zajat byl Josef Pechan, z čp. 74, který tam někde zemřel.

Legionáři.

Na Itálii zajat byl Emanuel Koza, krejčí z č. 11. Čiperný tento hoch bojoval na všech bojištích. Dostalo se mu několika vyznamenání. Jako zajatec vstoupil do legií a bojoval velice zaujatě proti Rakousku. Za mnohé dobré služby v legiích byl vyznamenán a jmenován poddůstojníkem.

V posledních dnech války byli zajati: Josef Bešta, zedník z čp. 46 a Gustav Bešta, zedník z čp. 17. I tito vstoupili ještě do řad legií.

Veliké zásluhy jako legionář si získal tichý, klidný náš občan František Kroupa, rolník v čp. 27.

Ten po čtrnácti denním pochodu o hladu, nouzi a bídě hnán do Kyjeva. Po cestě té mnoho zkusil. Odtud přidělen na různé práce v okolí Kyjeva. Když tvořily se legie, byl první mezi prvními. Po těžké nemoci byl poslán proti Bolševikům. Hrdině bojoval u Zborova, kde utrpěl těžké poranění do paže. Za odvážnost a hrdinství jmenován poddůstojníkem čsl. legie a udělena mu medaile jako vyznamenání.

Při návratu do vlasti r. 1920 vykonal cestu kolem světa a zažil velikou bouři na moři.

Jako legionář stýkal se se všemi vynikajícími hodnostáři dnešní branné moci jako se Syrovým, Švecem, Čečkem aj.

Ač mohl postavení, známosti velice prospěšně užítí – neučinil toho. Zřekl se i renty a dnes, jsa ženat hledí si svého hospodářství, tiché domácnosti a hospodaří na půdě, ku které přilnul tělem i duší.

Invalidé.

Invalidů zvláště těžkých, k úplné práci neschopných naše obec nemá. Jsou sice značná zranění rukou, nohou, paží a hlavy, ale nejsou zdraví nebezpečná.

Větší zranění utrpěl Václ. Koza, rolník čp. 11 do nohy, Frant. Kroupa, zedník čp. 56 do nohy, Josef Klička, obuvník do nohy a Frant. Frančík, kočí do hlavy. Mnoho utrpěli na zdraví vojíni, kteří byli dlouho na frontě o hladu, bídě, v nečistotě a v kruté zimě. Ti mají zdraví velice podryté a náchylni jsou k čas-

tému onemocnění. Přitom všem neštěstí musí nás těšit, že žádný z občanů našich není ani tělesně ani duševně zmrzačen.

Padlým.

Těžkým úkolem jest mi v této knize pamětní uctíti památku těch, kteří ve válce položili nadějně své mladé životy v plné svěžesti a květu mužných let za naši svobodu.

Jsem si plně vědom, že nestačí na to moje myšlenky, uložené v těchto několika větách, ale co mohu Vám dát?

Jen vzpomínku a soucit. Bohužel, že soucit Vás neprobudí, vzpomínka nepotěší. Mezi miliony těch mrtvých, které na různých bojištích pokryly cizáckou zem, v níž dřímají věčný svůj sen jsou i tito naši milí, dobří občané:

František Kraus, zedník, dobrý muzikant z čp. 73. Padl na srbském bojišti dne 28. září 1914.

Jan Míkovec, rolník z čp. 49. Padl v Haliči u Jaroslavě dne 26. října 1914. Střelen byl do krku.

František Flajsig, zedník a domkář z čp. 52 a bratr jeho

Antonín Flajsig, padli 21. listopadu 1914.

Josef Malý, dělník z čp. 39 padl na ruském bojišti 17. července 1915 u Synkova.

Emil Ulrich, jediný syn místního mlynáře z čp. 33.

Josef Šlajs, zedník z čp. 40, byl zabit v Srbsku.

Josef Touš, krejčí z čp. 37.

Václav Kroupa, jediný syn rolníka a dřívějšího starosty Ant. Kroupy z čp. 25. Padl dne 25. července 1915 na ruském bojišti u Sokalu v Haliči.

František Pechan, syn rolníka Emanuela Pechana z čp. 44. Padl na ruském bojišti u Otenie dne 28. července 1916.

Josef Netrval, stavitelský asistent z čp. 35 z rozčilení a hrůz válečných vzal si o dovolené dne 29. června 1916 svůj život, aby nemusil jít opět na frontu.

Bohumil Kraus, mistr truhlářský z čp. 6 vzal si sám život stejným způsobem jako předešlý.

Josef Pechan, řezník z čp. 74 zahynul v Srbsku dne 13. září 1917.

Antonín Šplechna, dělník z čp. 41 zahynul rovněž ve světové válce.

František Aška, dělník z čp. 64 zemřel na frontě italské v Opčině dne 24. října 1918.

Vám patří a patřiti budou naše vzpomínky, neboť i Vaše vzpomínky to byly, které s posledním úderem Vašeho srdce poslali jste Vaším nejmilejším. Milovali jste svoji rodnou zemi a proto krví svojí jste ji osvobodili.

Mnozí z Vás klesli v plné životní síle, ve snu svých tužeb a přání, v plné naději v lepší bytí vlastních svých dětí.

Těžký, krutý osud Váš navždy zmařil všechny ty nejkrásnější Vaše ideály a Vy, v dále od nás někde v těch pláních ruských, srbských a j. dřímate věčný, tichý sen. K Vám letí a zalétati budou naše vzpomínky stejně, jako vzpomínky Vašich dětí. Teprve historie plně ocení Vaše zásluhy.

Budiž Vám, občané naši, cizí země lehkou. Nezapomeneme Vás nikdy!

V Předslavi dne 1. června 1927.

Josef Duchek .

Část třetí.

Stav a popis obce v přítomné době - 1926.

V severovýchodním cípu okresu klatovského, krajinně částečně kopcovité, lesy a horami šumavskými lemované, rozkládá se starobylá obec Předslav s mohutnou, rázovitou, vysokou a zdaleka viditelnou věží.

Předslav rozkládá se ve středu jedenácti obcí. Ku pětiletí škole a kostelu přičleněny jsou následující obce: Makov, Měcholupy, Domažličky, Újezdec, Ostřetice, Makalovy, Otín, Kamýk, Třebýcina a Nedaničky.

Celková plošná výměra katastrální obce je 419 ha 80 a.

Z toho připadá na louky 59.05, zahrady 4.27, pastviny 12.71, lesy 93.61, rybníky 0.35, zastaveno a neplodné půdy 17.68 a orné půdy jest 232.13 ha. Z té oseto je: pšenicí 32.37, žitem 48.23, ječmenem 30.46, ovsem 30.66, hrachem 0.52, vikou 4.97, peluškou 4.36, směskou 3.12, makem 0.70, lnem 0.25, jetelem 39.57, jiným krmivem 2.41 ha. Osázeno brambory 26.21, řepou 2.52, tuřínem 0.90, zelím 1.76 ha. Na střídavé louky 3.12 ha.

Rozdělení to se částečně každého r. mění, ale celkově zůstává stejné.

Půda je hlinitá a hlinitopísčitá. Celkem je úrodná. Až dosud ustáleny jsou tyto místní názvy:

Humenice, Za humny v levo, Za humny v pravo, Na hlíně, Za dvorem, Za mostem, Na Lhotech, Pod mlýnem, Na lupínách, U mlýna, Okrouhlík, Popluží, Na dílech, Na chmelničkách, kde dříve pěstoval se dobrý chmel. Kromě těchto názvů hlavních je ještě celá řada označení: Na vysoké mezi, Na klíně, Pod Otínem, Za mlýnem a j., která si lid sám vytvořil k vůli přesnější a rychlejší orientaci.

Podnebí je příznivé. Zimy jsou mírné. Sněhu v posledních letech málo, mrazy obtočné. Velký vliv na podnebí a poměry přírodní mají okolní lesy a kopce Bělč 708, Tuhošť 598 a Ptín 573 m vysoké, které chrání naši krajinu od katastrofálních průtrží, povodní, krup a p.

V blízkém lese na straně severní jsou prameny místního potůčku, který napájí rybníčky na návsi: „Kočovnu“ před kovárnou, „Židovnu“ před Cibulkou a rybník „Pode vsí“ „Kurčák“ zvaný, který je největší a je majetkem statkáře Šimice. Menší rybníčky jsou: „Barborka“ pod sokolovnou, „Vynopal“ za dvorem.

Studánky jsou v obci tři: „Před Šiškou“ u „Bednářů“ u Šlajsů „Kolářů“ a před klatovskou cihelnou. Veškerá přebytečná voda vytéká do neupraveného potůčku, protékajícího celou obcí a „U mostu“ ústí do předslavského potoku. V době dlouhotrvajících dešťů oba potůčky se rozvodňují tak, že louky přemění ve veliké jezero.

Předslav leží v oblasti pícninářsko-obilnářské ve výši 421 m nad mořem a je pro pěstování obilí a všech plodin hospodářských dobře položená.

Proto obyvatele naší vesničky jsou většinou zemědělci a jen menší část lidí jezdí za výdělkem do Plzně a jinam. Jsou to většinou řemeslníci.

Hospodáři dnes řádně obhospodařují půdu. Užívají s prospěchem četných strojů pro setí, žatí a výmlat, přihnojují umělým hnojivem, používají se zdarem ušlechtilého osiva, což jim zaručuje velice příznivé výsledky sklizňové. Těžkou práci výmlatu usnadňují si tím, že již v r. 1911 utvořilo si šest rolníků z Předslavi: Frant. Kroupa z čp. 27, Bart. Malý z čp. 26, ant. Kroupa z čp. 25, Vác. Raus z čp. 24, Václav Sikyta z čp. 12 a Vác. Koza z čp. 11 – Václav Vacovský, rolník z Makalov – tři rolníci z Otína: Frant. Patouš, František Krátký a Jan Bešta: spolek a koupili si za 8600 K od firmy Eduard Kokora z Přerova pěkné, silné benzínové mlaticí složení s lisem.

Drobným zemědělcům dostalo se r. 1921 dlouholetého – dlouhodobého – nájmu od sousedního velkostatku maltézského z Měcholup, kterýžto nájem byl jim v r. 1924 změněn tak, že dostalo se jim půdy té trvale. Příděly ty však nijak neuspokojily a nenasitily všechny ty četné naše zemědělce.

Veliká péče věnuje se chovu veškerého domácího zvířectva, pěstování ovocných stromů a včelařství, které v r. 1926 překonati muselo rok přímo kritický, poněvadž včely následkem stálých dešťů umíraly hladem v době nejpilnější snůšky.

Větší počet včelstev mají Jos. Duchek, učitel, Karel Zeman, říd. Učitel, Jos. Netrval, tesař. Mistr, Václav Koza, rolník, Josef Krejča, lesní a Antonín Šimice, statkář.

V obci naší jsou následující řemeslníci: František Duchek, strojní zámečník a kovář, který provozuje řemeslo po svém otci Františku v nově přestavené dílně, kterou upravil z č. 68 a 69, kterážto koupil od obce a podílníků. Druhou kovárnu vystavěl kovář. Mistr Jan Votava, v čp. 23. Třetí kovárna v čp. 52 zanikla stejně s kovárnou panskou ve dvoře čp. 2. Josef Netrval, mistr tesařský, Jan Peťule, mistr truhlářský, který se přistěhoval do obce z Malechova a čp. 58 koupil. Pracuje nábytek ve slohu dnešní doby a mody. Potřebuje více místa. Antonín Janský, mistr pokryvačský, Rudolf Malý, mistr obuvnický, Eman. Bešta, mistr pokryvačský, Vojtěch Velíšek, mistr obuvnický, Václav Krátký, řezník a hostinský, Eman. Kubík, řezník a hostinský v čp. 5, kde byl Václav Šimánek, který se odstěhoval do Měčina, kde si koupil hostinec v r. 1926. Josef Zeman, mistr krejčovský, Marie Zýková, dámská krejčová.

Obchodníci: Karel Zýka v čp. 53, Ludvík Kraus v čp. 10 Václav Šplechna v čp. 72 obchod. Uhlím.

Konsum čsl. socialistů založený r. 1919. Svoji činnost zahájil v r. 1920. Hlavním zakladatelem byl p. V. Turek, správce berního úřadu v Klatovech a Josef Netrval, tesařský mistr a Čeněk Paulus, dělník z čp. 41. Z hlavních činnovníků uvádím: Jos. Krejču, Em. Hořánka, V. Mandáka, Tomáše Hrdličku z Otína, Mart. Nováčka z Kamýku, Jana Poláka a Jana Peťulu z Předslavi. Pokladníkem a vedoucí silou byl Eman. Netrval, syn Jos. Netrvala z čp. 35.

Z počátku, jako každému novému podniku dařilo se dobře. Prodávalo se vesele. Konsum prospíval. Později vetřely se do vedení různé osobní třenice, které podlomily důvěru. Konsum upadl až 31. června 1926 byl úředně uzavřen k veliké radosti místních obchodníků, kteří se dnes dohodli o společných cenách. Nemají konkurenta.

Počet obyvatelstva, jakož i stavební ruch není v místě zvláště nápadný. Příčinou toho vzdálenost od Klatov a v místě není žádného průmyslu ani provozu. V r. 1839 bylo 436 obyv. v 64 domech. V r. 1880 bylo 515 obyv. v 68 číslech. V r. 1910 bylo 431 obyvatelů a v r. 1921 napočteno 451 obyvatelů.

Veškeré obyvatelstvo je národnosti české, náboženství většinou římsko-katolického. Jen několik rodin je náboženství českobratrského a ještě méně je bez vyznání. Židé jsou jen dva v čp. 10 – manželé Ludvík Kraus se ženou.

Lid v jádru dobrý, (byl v posledních letech různými třenicemi politickými, náboženskými i občanskými, které v místě i okolí šířili a hlásali, ale sami měnili se jako chameleon, různí činitelé politič. a nábož.) je rozeštváný politicky, nábožensky i občansky. Poměry ty se změní, jakmile Předslav opustí.

Strava lidu je jednoduchá. Pokrmy připravují se po většině z bramborů a mouky. Ráno a večer je káva a chléb. Chléb je velice chutný. Oproti dřívějšku je dnes jídelní lístek pestřejší, úprava jídel chutnější, jazyk vybíravější. Hlavním nápojem je voda. Jen v době žní a pilné práce hospodářské pije se pivo. Kořalka se dnes v hostincích nepije.

Pověry, hádání, čáry, uřknutí, zařikávání a různé jiné zvyky dnes skoro úplně vymizely. Život přizpůsobuje se dnešní době, která přinutila již dávno náš lid, že odložil starý kroj, zanechal staré tance a šel s duchem doby. Umlkly i staré ty písničky, které tak vesele, dovádivě, jindy zase tak teskně, bolně vyjadřovaly tu staročeskou duši našich předků.

Více důvěry, lásky a pravého citu vlasteneckého bylo v těch starých dřevěných, doškových chaloupkách, ozdobených starobylými, květovanými truhlami, almarami, někde i pěkně vyřezávaných nebo vykládaných. Bohužel, že málo jest těch věcí u nás zachováno. Jen nepatrné ty zbytečky přecházejí do vlastnictví nových nabyvatelů. Pěknou truhlu vykládanou, starým zámkem opatřenou, viděl jsem u Měsíčků v čp. 7.

Sňatky se konají v naší obci většinou v kostele, ale i úřední sňatky se vyskytují. Poměr mezi rodiči – výměnkáři – a mladými hospodáři je různý, ale většinou dobrý, přátelský. Proto možno říci, že většina manželství je snad šťastných. Rozvody u nás i v okolí jsou zvláštností, ale vyskytují se. V naší obci rozvedena je s mužem místní pí poštmistrová Štádlerová.

Pokud se týče vzdělání, hledí občané vědomosti své doplniti četbou. Knihy vypůjčují si z knihovny Místního Odboru Národní Jednoty Pošumavské, která čítá 169 svazků, Tělocvičné Jednoty Sokol, která má 605 inventárních čísel

z nichž 272 je zábavných. Obecní knihovna čítá 78 svazku. Kromě těchto knihoven je obsáhlá knihovna školní. Je tedy o četbu náležitě postaráno.

Během každého roku vykoná se v naší obci celá řada přednášek o všech časových otázkách zemědělských, kulturních, sociálních, zdravotních i politických, poněvadž obyvatelstvo místní rozvrstveno je do čtyř politických stran a to: agrární, sociálně demokratické, čsl. socialistické a lidové, jejichž tisk je hodně odebírán a příslušníky čten.

Nejvíce rozšířen je Lidový deník, méně Nová doba, Týden, Venkov, České slovo, Národní politika, Klatovský kraj a ojediněle Šumavan a Klatovské listy.

Příznivá poloha, blízké lesy, čistý vzduch a lepší hygienické poměry v jednotlivých domácnostech, kde dbá se dnes na čistotu bytu, těla, oděvu, jídla i pitné vody jsou příčinou, že úmrtnost je v mezích normálních. Mnozí naši občané dožijí se vysokého věku 70 – 80 i více let.

Epidemicky řádila v Předslavi cholera v r. 1833. R. 1890 byl velice chladný a přinesl hromadné onemocnění dětí chřipkou. Koncem r. 1894 a na počátku r. 1895 byly veliké vánice, takže na některých místech bylo až 2m sněhu. Dítka nachladly a onemocněly kašlem.

Následkem podvýživy ve válce řádila v r. 1918 španělská chřipka, doprovázená zápallem plic. Mnoho lidí a dětí zemřelo. V r. 1919 vyskytly se příušnice u dětí i dospělých. V následujícím roce 1920 neštovice u dětí, ale onemocnění to bylo jen u jedinců. Více případů v okolí.

Od r. 1918 objevuje se každého roku chřipka. Ve větším měřítku vyskytla se v r. 1926, kdy vyžádala si i několik životů.

V žádném zde uvedeném případě nebyl rozsah onemocnění katastrofální pro naši obec. Veliký vliv na zdraví lidu má i vydatnější strava a prostornější byty.

Obydlí vystavěna jsou z kamene, cihel a nejsou nijak slohově a historicky památná. Postaveny jsou podle okresní silnice a dvou podélných cest, které vyúsťují na hlavní cestu vedoucí přes ves.

Hospodářské budovy jsou dosti nepravidelné, což svědčí o tom, že stavělo se podle libovůle vrchnosti, která dala předkům blízké – snad obecní – pozemky. Stavělo se bez plánu, kterého nemá obec ještě dnes, stavělo se tak, aby to mnoho nestálo a výsledky toho všeho jsou viditelné. Jsou to stavby nepohodlné, nepraktické, někde i nevkusné, takže mnohé se dnes přestavují.

Jednotlivé usedlosti jsou skoro těsně k sobě nakupeny, odděleny jsou od sebe jen kamennou zdí, dřevěným plotem, zahrádkou nebo dvorkem. Do větších dvorců vjíždí se vraty a vchází postranními dvířky. Vrata u čp. 12, 24, 27 jsou překlenutá a opatřena malými výklenky, kde jsou různé sošky svatých. Veliké sochy kamené byly po stranách vrat čp. 24, ale byly rolníkem Václavem Rausem prodány r. 1925. Podobné sochy spatříti lze i na faře, kde jsou nad vchodem ze dvoru do zahrady. Obytná stavení jsou vesměs opatřena „záspí“. Kritina je z větší části tašková, méně je došků. Došky dělají se ze žitné slámy.

Uvnitř obytného stavení je síň – domeček – větší světnice, kuchyně, komora a pec. U nově postavených čísel je několik prostranných, vzdušných pokojů. Nábytek je po většině starý, ale nahraňuje se dle možnosti vkusnějším, modernějším. Okna jsou ve štítu i do dvora. Štíty obráceny jsou většinou na cestu.

Veškerý život soustřeďuje se v kuchyni, kde se vaří, jí a někdy i spí. Čeled', která je jednána před Novým rokem, spí v komoře, kde uloženy jsou truhly, pracovní oblek a jiné potřeby. Větší obydlí – komory – slouží jako byt pro výměnkáře.

K obytnému stavení přiléhají chlévy, opodal jich stojí kolny, stodola a chlévky pro vepřoví dobytek. Kolny mají nahoře častokráte sýpku. Ve stodole je mlat s jednou nebo dvěma pernamí. Pod stavením nebo opodál jsou klenuté sklepy.

Usedlosti svým seskupením tvoří čtyři prostranství – návsi. Na třech jsou rybníčky. Čtvrté prostranství je před školou a kostelem. Místo to je vysázeno akáty a lipami. Akáty vysázeny byly dne 10. Května 1881 p. říd. učitelem Matějem Bozděchem v den sňatku bývalého korunního prince Rudolfa a Štěpánky. Místo to nazváno na památku tu: „Rudolfův sad“. Dnes říká se místu tomu „Škarpa“.

Proti škole na vysokém vyzdřeném podstavci stojí kamenná socha sv. Jana Nepomuckého. Kolem sochy v dobách nepamětných vysázeny lípy. Pod nimi v době letní konány byly pobožnosti svatojánské. Košaté a mohutné jejich koruny zakrývají staré sýpky obilní, vystavěné v r. 1811. Dnes jsou majetkem statkáře Ant. Šimice, který vedle nich v r. 1922 vystavěl pěknou, jednopatrovou vilu své dceři Anně, provdané za učitele Jos. Duchka. Vila ta pěkně a ladně uzavírá celé prostranství.

Roku 1926 na popud majitele statku, který je zároveň starostou obce, vystavěna odbočka silnice od školy ku dřevěnému kříži p. Šplechny k obci měcholupské. Tím celé náměstí srovnáno. Ač náklad na silnici tu dle plánů a rozpočtů zemědělské rady v Praze činil 80 000 Kč, postavena v režii obce za polovičku. Po úplném dokončení bude odbočka převzata do správy okresu. Podobným způsobem měly by občané upravit všechny cesty, hlavně cestu přes ves, která je v době dešťů velice blativá. Sloužilo by jim to nejen ku cti, ale i pohodlí.

Na rozcestí u rybníku „Podevsí“, „Za mostem“, „U Újezdce“, „U Osťřetic“, „U Otína“ a „U Měcholup“ jsou bezcenné kříže lité na kamenném podstavci. Proti usedlosti rolníka Stuchla, čp. 49 za lesem „Hájkem“ je jím vystavěna kaplička na paměť války světové. Jinak nejsou místa ta ničím památna.

Dnes čítá naše obec 78 popisných čísel, která uvádím se stručnou jejich historií i přítomností v pořadu domovních čísel popisných.

Číslo 1. Fara.

Zde bydleli administrátoři, které uvádím v pořadí jak následovali podle jmen od r. 1722. Dušička, Pavel Souček, Jan Grüner, Václav Doležal. Za něho v r. 1787 zdejší administrátura povýšena na faru. Jako faráři zde bydleli: Josef Goldwein, Josef Kobler, který jmenován děkanem v Klatovech, Jan Špath, bývalý vojenský farář, který prodělal válku v Itálii r. 1859 a bitvu u Solferina. Jmenován odtud do Kydlin. Po něm František Pech, který miloval hudbu. Raněn byl u oltáře mrtvicí. Po jeho smrti dosavadní kaplan Karel Toman jmenován farářem. Byl společensky dosti oblíbený, prozíravý a chytrý. Po převratu sloužil několikrát českou mši. Hleděl si více hry nežli kostel a kostel za něho velice zchudl, do fary teklo. Z příčin těch žádal do Němčic. Roku 1921 na jeho místo jmenován Josef Záruba, za něhož r. 1922, 1923 a 1924 kostel uvnitř i zevně náležitě opraven, vymalován a dána do kostela kamenná podlaha. Roku následujícího 1925 a 1926 opravena fara a hřbitov.

K č. 1. patří ještě kaplanka, která vystavěna byla r. 1779, když byly kostelu přiděleny obce Ostřetice, Makalovy od Klatov a Třebýcina r. 1792 od fary kbelské.

Číslo 2. dvůr.

V dobách dřívějších pálila se ve východní části dvora kořalka. Splašky a různé odpadky odtékaly do rybníčku za dvorem, který lid nazval a dosud jmenuje „Vynopal“. Pak na místě tom zřízena panská kovárna a byt pro kováře. V ostatní části obytného stavení bydleli správci velkostatku Předslav – Otín. Od roku 1910 bydlí v místě tom majitel statku Ant. Šimice, který zanedbaný dvůr po požáru stodol r. 1917 ze značné části přestavěl a na straně západní k faře vystavěl nové veliké kolny. Roku 1922 vystavěl mezi dvorem a sýpkou jednopatrovou villu. Majitel statku, jakož i jeho syn Václav, odvedený v 18^{ti} letech zúčastnili se války světové. Později otec propuštěn a syn zúčastnil se bojů na italské frontě. Po válce zvolen Ant. Šimice starostou obce a vede záležitosti obce k rozkvětu místa a blahu občanů.

Číslo 3. sokolovna.

Na místě tom stávala dříve tvrz, sídlo pánů z Předslavě. Když po r. 1705 zanikla tvrz byly budovy ponechány svému osudu. Pak upraveny na pivovár. Vařilo prý se v něm velice dobré pivo. Mnoho zdejších lidí našlo v pivovaru zaměstnání. Z různých příčin, ne dobře jasných, byl pivovár dvakrát založen a konečně vypálen. Činěny pokusy pivovar obnoviti. Přistavěny nové budovy, ale pivo se nevařilo. Do prostorných místností nastěhována čeleď velkostatku. Za majitelky velkostatku Zedwitzové, byly budovy znovu upraveny pro lihovar, který při rozdělení dvorů Předslav – Otín zanikl. Zařízení lihovaru i s budovami koupil Julius Vantoch z Nymburku, který 24. Listopadu prodal budovy s přilehlým

pozemkem těloc. jednotě Sokol v Předslavi za 35 000 Kč, která upravila přestavbou budovy ty na dnešní sokolovnu o níž pojednáno v části následující.

Číslo 4.

náleželo k velkostatku. Bydlel v něm ovčák. Pak číslo to s polem pod chalupou prodáno Leopoldu Lukešovi, obchodníku v Předslavi, kterému náleželo i sousední číslo 53, kde kupčil. Následkem nákladné stavby čp. 53, které přestavěl na jednopatrový dům, se zadlužil tak, že musil č. 4 prodati i s polem ve veřejné dražbě Františku Rejtharovi, mlynáři v Nezdicích, který v čísle tom bydlí.

Číslo 5.

je sarobylým hostincem. Řadu let je v držení rodiny Partynglů. Po smrti Bohumila, vdova dala hostinec do nájmu. Nájemníci: Pluhař, Kubík, Šimánek. Ten r. 1926 koupil si hostinec v Měčíně. Na jeho místo nastoupil řezník Eman. Kubík, který dnes je nájemcem.

Číslo 6.

bylo původní předslavskou školou. Když nedostávalo se místa pro školu, bylo prodáno Krauzovi. První vlastníci tkali a proto dosud v čísle tom říká se „U tkalců“. Poslední majitel, Bohumil, truhlář. mistr, z rozčilení válečného vzal si život. Dnes hospodaří vdova s dětmi.

Číslo 7.

bylo majetkem rodu Suchých. Dcera Josefa Filomena provdala se za Josefa Měsíčka, mistra truhlářského, který dnes na čísle hospodaří.

Číslo 8.

je rodištěm Poláků. Dnes je majitelem František Polák, který jako ruský zajatec dlouho pracovati musil v kruté zimě na Sibiři, kde kácel mohutné, věkovité stromy o hladu a bídě. Mnoho zkusil a nerad o tom vypravuje.

Číslo 9.

prodal příštipkář Jos. Malý r. 1926 dělníku Jos. Janouškovi, ze Třebýcinky, který perníkovou chaloupku opravil. Dřívější majitel Malý, nastěhoval se do obecního domku.

Číslo 10.

Zde stávala stará, rozedraná chalupa, která byla židem Davidem Weisem, obchodníkem rozbořena a na místě vystavěna dnešní budova. Vystřídali se v ní židé Bayml, Bech, Klein a dnes zde obchoduje Ludvík Kraus.

Číslo 11.

již před 150 lety obývali Kozové. Dnes hospodaří Václav, syn Václava Kozy, za kterého číslo to dvakrát vyhořelo. Prvně v 1886, podruhé v r. 1893. Byl dobrý hospodář a praktický včelař. Na svém včelíně měl až 30 včelstev. Ač nemocen reumatismem, byl veselý a žertovný. Všichni čtyři jeho synové Václav, Ladislav, Emanuel a Josef byli ve svět. válce.

Václav, dnešní hospodář, již v r. 1914 byl v Srbsku raněn do pravé nohy. Emanuel byl italským legionářem, několikrát byl vyznamenán. Na ruském a italském bojišti bojovali Ladislav a Josef, který po převratu několikrát byl ve Francii.

Číslo 12.

Typickou osobností byl Josef Kroupa „Hořán“ nazývaný tak po dvoře, kde dříve hospodařil Hořán, který měl jediného syna, kterého mu na vojně zabili. Zůstaly čtyři sestry. Jedna z nich provdala se za podstaršího z předslavského pivovaru Kroupu. Tak dosazení na dvůr Kroupové, z nichž Josef byl znám po celém okolí jako dobrý střelec a milovník psů. Když r. 1886 vyhořel, postavil velice nákladně a účelně celý veliký dvůr pro svého syna. Když ale syn zamřel, přestal se všimati hospodářství a oddával se pití, honu a zábavám, v čemž následovala ho i jeho manželka. Poměry ty jej donutily, že dvůr r. 1906 prodal příbuznému Josefu Sikytovi, který se v r. 1914 z neopatrnosti utopil v rybníku pode vsí.

O četné jmění Jos. Kroupy rozdělili se jeho příbuzní. Dnes hrob obou je zarostlý plevelem a kopřivami.

Na dvoře hospodaří Vác. Sikyta, který mnoho těžkých chvil musil ve svět. válce prožítí.

Ve dvoře tom býval poštovní úřad. Odtud přestěhován do čp. 53.

Číslo 13.

patřilo již několika rodinám. Dnes hospodaří v čísle tom Matěj Cibulka, který v Srbsku, Albanii, Černé Hoře, Rusku a Itálii prodělal četné boje. Na Itálii byl kopnut koněm do břicha. Těžké následky dostavily se až v r. 1920, kdy musil se podrobiti příznivé operaci.

Číslo 14.

je majetkem Eduarda Šišky, který ve světové válce byl pětkrát raněn na různých bojištích. Následkem četných zranění, hlavně do plic, je zdraví jeho velice otřeseno. Jeho děd byl bednářem v předslavském pivovaru a proto až do dnes říká se v čísle tom „U bednářů“ a studánce na návsi „studánka u bednářů“.

Číslo 15.

stará, dřevěná chalupa, dle sdělení otce hospodáře Václava Macháčka, převežena byla z Boříkova. Dnešní majitel Josef Macháček, přistavěl novou stodolu a kolnu. Stavení opravil. Bojoval v Srbsku, Rumunsku, kde byl raněn do nohy. Po uzdravení poslán na Itálii, kde opět dvakrát raněn. Po převratu hlásil se dobrovolně proti Maďarům. Různých bojů zúčastnil se bratr Václav, který se přiřezal do Skašova.

Číslo 16.

obývala r. 1786 rodina Lejsků. Jeden z nich Antonín, starosta, neměl žádných dětí. Majetek svůj dal Antonínu Krausovi, z čp.6, který dal číslo to synovi svému Antonínu. Ten prodal usedlost r. 1924 Janu Švejdovi, sluhovi z Ostřetic a sám odstěhoval se do Strakonice.

Číslo 17.

bylo majetkem: Heisů, Šišků, Toušů. Dnes vlastní číslo to František Bešta, listonoš.

Číslo 18.

náleželo Fleisigům, kteří prodali usedlost r. 1896 Josefu Kroupovi, který byl v č. 28. Jest to nejstarší náš občan, kterému je dnes 88 roků. Chutná mu jísti, pít a kouřiti, je úplně zdravý a má v dobré paměti různé ty udalosti své rodné obce. Od něho získal jsem mnohé zprávy pro tuto knihu.

Všichni jeho synové František, Václav a Bohumil byli ve válce. Bojovali na všech bojištích. Mnoho zkusil dnešní hospodář František v Karpatech v době zimní, Václav na Itálii, odkud přivedl si domů kobyly a Bohumil, právník, nadporučík na frontě ruské a italské. Dnes je J.U.D^e v Čes. Budějovicích.

Číslo 19.

bylo majetkem Fleisigů. Provozovaly tkalcovství. Za posledního Tomáše, měli dva stavy. Pak práce ubývalo až přestalo se pracovat vůbec. Ku konci svého života koupil čp. 52 – kovárnu – Raišla s příslušnými poli. Zemřel ve věku 81 roků. Měl čtyři děti. Dcera Barbora provdala se za dnešního hospodáře Jana Tesaře, mistra krejčovského, obecního strážníka a ponocného. Ostatní synové byli ve válce. Josef, polním četníkem, František, který hospodařil na čp.52 padl v r. 1914 a Antonín, pokryvač ve Staňkovech padl a po úmrtí ženy zůstaly čtyři děti úplní sirotci.

Číslo 20.

patřilo Aksamítům. Rodina ta odstěhovala se do Ameriky. Usedlost koupil dnešní hospodář čeněk Havlíček, kterému zemřeli čtyři dospělí synové. Poslední zemřel jako učitel hned po maturitě. Po úmrtí ženy dal pole do nájmu.

Číslo 21.

vystavěl Josef Vlasák. Po něm bydlel Patouš – Patoušík. Ten prodal majetek Emanuelu Krejcarovi, mistru krejčovskému. Když odstěhoval se do Klatov, koupil usedlost Antonín Malý, který r. 1924 prodal obytné stavení mistru krejčovskému Josefu Zemanovi, který dnes živnost v Před. provozuje.

Číslo 22.

je obecní domek – chudobinec – pastouška. Dnes bydlí v něm Josef Malý z čp. 9 a Jos. Malý, dělník. Oba příslušníci obce.

Číslo 23.

bylo majetkem Václava Malého. Bratr Hynka Malého bydlel v čp. 55. Hynek pole rozprodal a chalupu prodal výměnkáři Václavu Kroupovi z čp. 27 (otec Františka, dnešního hospodáře v čp. 27). Po jeho smrti vdova prodala chalupu s pěknou zahradou kovářskému mistru Janu Votavovi, který r. 1910 vystavěl v zahradě dílnu kovářskou. Jako voják propuštěn byl pro výmlat obilí.

Číslo 24.

bylo obydleno Janskými. Proto dnes říká se v čísle tom „U Janských“. Dcera Eva provdala se za Beštu. Jeden z nich Josef, oženil se s Marií Hořánkovou z Otína, která po smrti svého muže dvůr prodala Václavu Rausovi z Makova. Za peníze ty koupila čp. 31., kde vystavěla villu, kde je dnes poštovní úřad, poněvadž pošmistrovou je její dcera Marie provdaná Štádlarová. Václav Raus dvůr opravil, pole vylepšil. Ve světové válce byl na frontě italské, kde v pokročilém stáří nezažil nic dobrého.

Číslo 25.

vlastnili Nováčkové. Po nich následovali Kroupové. Jeden z nich jmenoval se Adam. Od té doby říká se na dvoře „U Adamů“. Dnes vlastní dvůr Antonín Kroupa, dlouholetý starosta obce. Před i ve válce dobře řídil záležitosti obecní. Příčiněním a obětavostí jeho byli občané ušetřeni přísných rekvisic. Měl jen jednu snahu, pomoci všem a zmírniti bídu lidí. Krutý a nemilosrdný byl jeho osud. Jediného syna Václava zabila ruská kule. Poslední radost – jediná dcera zemřela v době epidemie chřipkové r. 1918. Pěkný pomník byl oběma postaven na jižní straně našeho hřbitova, nedaleko hlavního vchodu do chrámu.

Číslo 26.

je východištěm Malých. Vyhořelé číslo bylo přestaveno. Dnes hospodaří na dvoře tom Bartoloměj Malý, který zúčastnil se světové války. Roku 1926 budovy – stodolu a kolnu znovu vystavěl.

Číslo 27.

obývaly Moravové. Proto se dnes říká na dvoře „U Moravů“. Po nich několikrát dosazení Kroupové, kteří jsou původu pražského. Nynější majitel František Kroupa, měl po velkostatku nejvíce polí. Roku 1926 rozdělil pole mezi své dva nejstarší syny Františka a Josefa, jemuž vystavěl úplně nový dvůr u silnice Předslav – Měcholupy – za Kabátem. Novostavba dostala čp. 75, poněvadž na výstavbu použito materialu ze staré jeho cihelny č. 75, kterou rozbořil. František i Josef byli ve světové válce a zúčastnili se četných bojů. František na ruské frontě zajat r. 1915. Jako zajatec byl hnán 14 dní pěšky o hladu. Měl jen to, co vyžebbral. Nějaký čas byl vězněn v pevnosti Kyjevě. Když Rusové ustupovali, byl s ostatními zajatci vyveden za Kyjev, kde byl několik neděl pod širým nebem vydán všem vlivům povětrnosti. Jedl asi za 8 dní dvakrát kousek špatného chleba a trochu polévky – teplé vody –. Po celý ten čas nemohl se převléci. Byl to život velice bídný. Odtud přeložen byl do skladiště obilního. Práce dost, plat žádný, strava špatná a málo. Onemocněl. Po uzdravení vstoupil do legií. Po výcviku poslán proti Rakušanům. Bojoval u Tarnopole a Zborova, kde prodělal dne 2. července 1917 tuhý boj. Kromě těchto zúčastnil se i jiných ještě bojů proti bolševikům. Ve všech těch bojích vedl si statečně a byl několikrát vyznamenán a jmenován poddůstojníkem. V bojích utrpěl i vážné poranění paže. Po vyléčení opět přidělen ku první rotě, kde velel praporčík Čeněk, nynější velitel letectví. Stýkal se se všemi dnešními představiteli armády s nimiž vrátil se r. 1920 do Prahy, kde byli hlučně a okázale vítáni nejen nesčetným obyvatelstvem, ale i samotnou vládou čsl.

Dnes je ženat a hospodaří na čp. 27 a ostatní sourozenci s rodiči přesídlili do novostavby čp. 75.

Číslo 31.

je rodištěm Kličeků. Od nich číslo to koupil Jan Kroupa, výborný truhlář na mlýnky. Po jeho smrti starou chalupu s velikou zahradou prodala jeho žena Marii Beštové z čp. 24, která vystavěla na místě tom dnešní villu r. 1914. Dnes žije ve společné domácnosti s rozvedenou dcerou Marií Štádlerovou, která má v čísle tom poštovní úřad. V č. bydlí učitel V. Kadera.

Číslo 32.

je bývalá panská cihelna. Dnes je majetkem králov. města Klatov. Před cihelnou je pěkný pískový lom a studánka. Cihelna je obydlena Matějem Prantlem, cihlářem.

Číslo 33.

je mlýn Františka Ulricha, jemuž padl ve světové válce jediný jeho syn Emil. Po jeho smrti mlýn prodán Václavu Jarošovi z Mělníka r. 1925. Rodina Ulrichova odstěhovala se do Domažlic, kde starý mlynář brzy zemřel. Mlýn trpí nedostatkem vody. Proto pořídil si nynější majitel motor.

Číslo 34.

byly panské sázky v době, kdy v místech těch rozkládal se veliký rybník, z něhož zůstala jen hráz – za mlýnem. Na lukách, kde byl rybník, říká se „Na rybníce“. Po zrušení sázek prodáno číslo to Nováčkovi, pak Pláničkovi. Tento bezstarostným životem, hlavně ale pitím upadl do dluhů až veškerý majetek byl mu ve veřejné dražbě prodán. Usedlost koupil František Tomášek, zedník z Makova, který přikoupil polí a chalupu přestavěl.

Číslo 35.

patřilo před lety Šplechnovi, od kterého číslo to koupil Kones. Tento, když si koupil dvůr v Kocourově, prodal usedlost Sedlákovi. Jeho dcera Barbora provdala se za Václava Netrvala, tesařského mistra. Dnes hospodaří na čísle tom syn Josef Netrval, rovněž mistr tesařský, jehož syn Josef, stavitel. asistent vzal si z rozčilení válečného o dovolené život.

Číslo 36.

vystavěl Kroupa z čp. 12 své dceři, která měla za muže Jakuba Maxe. Po odstěhování do Vídně, prodána chalupa Jos. Šlajsovi, který ji prodal r. 1903 Václavu Kroupovi, který ji dnes opravil. Jako zedník pracoval ve svět. válce na opevnění Vídně.

Číslo 37.

obýváno bylo r. 1790 Jos. Vránou, po kterém až dosud říká se „U Vránů“. Pak koupil chaloupku tu žid Weis, který tehdy kupčil v čp. 58. Ten však č. 37 prodal Karlu Toušovi, zedníkovi z Měcholup. Dnes po úmrtí syna Josefa, který padl ve válce, je majetkem Karla Touše, krejčího, nyní četnického stážímistra v Aši. V nájmu bydlí v čísle tom Jaroslav Komárovský dělník z čp. 3, který je hrobníkem.

Číslo 38.

vystaveno ovčákem Janským. Za Antonína Janského celá chalupa přestavena. Když dcera Barbora se provdala za Vác. Bureše, z Ostřetic, vystavěli v r. 1926 nové hospodářské stavení při silnici Předslav – Měcholupy. Číslo 38 bylo prodáno Marii Fleisigové.

Číslo 39.

Zde r. 1775 sídlili Tumpachové. Děti chalupu prodaly. Dnes bydlí v ní Rudolf Malý, obuvník.

Číslo 40.

patřilo Motlíkovi, který prodal je Heřmanu Kleinovi ten Frant. Šlaisovi, panskému koláři. Syn jeho Josef padl, František byl zajat v Rusku. Dcera Marie provdala se za dělníka Antonína Jirkovského, který chalupu tu vyplatil a převzal v r. 1927. Bojoval na všech bojištích i na Slovensku proti Maďarům.

Číslo 41.

je rozděleno na *A* a *B*. V jedné části bydlí Jakub Staněk, dělník, ve druhé Josefa Paulusová, dělnice. Muž její, vůdce čsl. socialistů ji opustil, když byl v místě i okolí nadělal mnoho dluhů.

Číslo 42.

patřilo rodině Kurzové r. 1791. Od r. 1840 bydlí v něm Krejcarové. Dnes je vlastníkem Jos. Krejcar, pekař, ale nepeče.

Číslo 43.

po odstěhování Velíšků do Ameriky, koupil Vojtěch Velíšek, obuvník v Makově r. 1907, který číslo to opravil.

Číslo 44.

postaveno již před r. 1799 k výměnku čp. 26 od něhož dcera Františka – provdána dnes za Emanuela Pechana – dostala polovinu všech polí věnem. Její syn František padl.

Číslo 45.

bývalo školou. Když nevyhovovalo, postavena dnešní školní budova čp. 66 a číslo 45 prodáno tesařskému mistru Jakubu Kurzovi. Nástupci jeho zřídili v místě hostinec. Polovina toho čísla pak prodána židu Heřmanu Kleinovi. Ten pak prodal část tu Josefu Šlajsovi. Polovině té dáno čp. 67. Číslo 45 a 67 vyhořelo r. 1923 právě o pouti. Hospodu přestavěl a vhodným, prostorným sálem opatřil nynější držitel Vác. Krátký, hostinský a řezník, který z války přinesl si reumatismus.

Číslo 46.

r. 1788 obýval František Tábor, 1826 Hřebec Václav. Po něm říká se v čísle „U Hřebců“. Hřebec prodal číslo Vác. Cimickému. Vdova po něm provdala se za Emanuela Pechana, zedníka z Makova, který r. 1909 vystavěl si novou usedlost č. 74, kde dnes bydlí.

Číslo 46 prodal Josefu Beštovi, zedníku. Ten několikrát poslán do pole, ale vždy poslán jako nemocný zpět. Ku konci války byl v Itálii zajat a přidělen k domobraneckému praporu.

Číslo 47.

vlastnil r. 1800 Vavřinec Tumpach, 1845 Vojtěch Cimický od něhož chalupu koupil František Trázník ze Kbela. Po jeho smrti hospodaří Matěj Trázník, jeho syn, který je zedníkem. Za války bojoval na všech frontách.

Číslo 48.

koupil horník Václav Šlajs, který v čísle tom bydlí.

Číslo 49.

Bývalo panskou pohodnicí, sídlili zde drnomistři Schmidové, Langmajerové, Úblové. Poslední prodal chalupu s poli Janu Míkovci, který ve svět. válce padl a usedlost koupil dnešní majitel Josef Stuchl, ze Třebýciny. R. 1925 celá usedlost vyhořela a byla znovu pěkně postavena.

Číslo 50.

vystaveno od dvora čp. 26 pro výměnkáře. Dnes hospodaří v čísle tom Jan Malý.

Číslo 51.

vystavěl mistr krejčovský Karel Janský na místě perníkové chaloupky. R. 1905 odstěhoval se s rodinou do Ameriky a domek koupila porodní asistentka Marie Škopková, která domek dnes obývá.

Číslo 52.

bylo kovárnou kováře Vác. Rašpla. Od něho koupil chalupu Tomáš Flajsig, který ji dal synu svému Františkovi, který ve světové v. padl. Kovárna byla zrušena. Dnes hospodaří vdova s 2. dětmi.

Roku 1926 koupila i sousední usedlost čp. 38 od Vác. Bureše.

Číslo 53.

přestaveno za Leopolda Lukeše tak nákladně, že malý jeho obchod nestačil, aby zaplatil aspoň úroky na novou jednopatrovou budovu. Proto po jeho smrti celý majetek prodán ve veřejné dražbě Karlu Zýkovi z Měcholup asi za 20 000 K. V r. 1925 postoupil celý objekt svému synu Karlu Zýkovi, který dnes dobře

obchod svůj vede. Jako válečnému invalidu, dostalo se mu trafiky z čp. 5. V domě tom dnes je četnická stanice, byt čet. strážmistra Frant. Ptáčka a Kříže, soukromníka vedle bytu obchodníka Zýky. Pošta přesídlila do čís. pop. 31.

Číslo 54.

vyhořelo a znovu vystaveno Marií Motlíkovou.

Číslo 55.

podle pověsti převeženo bylo od „Klapárny“ – stávala na místě proti cihelně města Klatov. Až dosud je část stavení ze dřeva. Ostatní je přestaveno. Roku 1778 bydleli v ní Šlejšové a proto dnes ještě říká se „U Šlajsů“. Číslo vlastní František Malý, který ve válce značně podryl si svoje zdraví.

Číslo 56.

patřilo pánům. Ti pálili v něm dřevěné uhlí, z něhož připravovali louh zvaný „flus“. Proto říkali místu tomu „Flusarna“. Dnes říká se „U Flusařů“, ačkoliv je majitelem František Kroupa z Měčina, který pojal za ženu Josefu, dceru Jana Malého, kterýžto rod číslo to od pánů koupil i s velikým „trávníkem“. Synové František a Václav byli ve válce. František raněn do nohy.

Číslo 57.

je osazeno Kabáty. Dnes hospodaří Václav, který je kostelníkem. Funkci tu od nepaměti zastávají.

Číslo 58.

patřilo židu Weisovi, pak Maškovi, Malýmu, který prodal je truhlář. Mistru Janu Petřulovi z Malechova. Sám odstěhoval se do Plzně.

Číslo 59.

je malá došková chaloupka, jako celá řada ostatních čísel, vystavena kolem bývalého panského trávníku. Čísla jsou přímo na sobě nalepena, bez zahrádek a potřebného místa. Páni dali předkům hlubokou cestu s příkopem, ale své půdy ani píd'. Dnes jsou čísla ta částečně upravena. V č. tom bydlí Filomena Duchková, dobrá kuchařka. O poutích a veselkách vaří. Škoda, že je hluchá.

Číslo 60.

je stejné s č. 59. Sídlili zde Strnadové, kteří zastávali úřad hrobníka. Dnes zdědil funkci tu Jaroslav Komárovský z čp. 37. V čp. 60 bydlí vdova po dudáku – Turečková.

Číslo 61.

obývali Šplechnové. Když Václav r. 1907 vystavěl si nové stavení čp. 72, prodal starou chalupu Josefu Holému, okres. cestaři. Ten ji r. 1924 opravil, zvýšil a pokryl taškami.

Číslo 62.

je majetkem vdovy po Koudelkovi. Synové její Antonín a Václav po válce zůstali u četnictva a dráhy.

Číslo 63.

bylo v majetku r. 1807 Šimona Netrvala, pak Sedláčka, Koudelky, Marie Beštové, která předala chaloupku tu synu Emanuelu, který ji při veselé náladě v hostinci při pivě za několik korun prodal dělníku Matěji Kopejtkovi.

Číslo 64.

vystavěl Alexius Kraus z čp. 30. Po něm následoval Emanuel. Jeho dcera provdala se za dělníka Františka Ašku, který ve válce padl.

Číslo 65.

byla a je panská hájenka. Dnes kdy lesy vlastní obec klatovská, bydlí v ní Josef Krejča, lesní.

Číslo 66. škola.

Dnes je pětiletá, ale tři leta má pro nedostatek dětí spojeny třídy 2. a 3. Škola založena byla v Předslavi r. 1722. Původní škola jednotřídní byla „u Tkalců“ v čp. 6. Děti přibývalo a místnost, kde paní řídící vařila, prala a jiné práce v době vyučovací konala, nepostačovala. Proto vystavena škola dvoutrídní v čp. 45, kde dnes je upravený hostinec V. Krátkého. Za tu dobu vystřídalo se v místě několik učitelů. Prvním snad byl Luňáček, který dosazen baronem Janovským. Po něm Josef Jánský, Zachariáš Jánský a Alexius Jánský; výborní muzikanti. Po nich František Mraček, Josef Holub a Josef Řípa.

Přičiněním Josefa Řípy r. 1860 postavena nynější školní budova, bez přístavku dvou tříd, ku straně severní. Škola stála 12 630 zl. Stará škola v č. 45, na tehdejší dobu již nedostatečná, vzdálena od kostela, kamž musely školní dívky za každého počasí každého dne choditi, byla prodána.

Po Řípovi r. 1870 ustanoven říd. učitelem Matěj Bozděch. V té době bylo 340 dětí ve dvou třídách. Pěkné to nadělení. Za vyučování měl říd. učitel ročně 400 zl. a 100 zl. funkčního přídavku. Podučitel měl 350 zl. ročně, industrialka 144 zl.

Roku 1875 rozšířena škola na trojtřídku. Roku následujícího dány pole do užívání ř. uč. za určitý roční poplatek odváděný míst. škol. radě.

Roku 1882 rozšířena škola na čtyřtřídku. V letech 1882 – 1883 zřízena nedělní pokračovací škola zimní, při níž vyučováno bylo též polnímu hospodářství.

V r. 1889 rozšířena škola na pětitřídku.

Roku 1890 byly děti nemocny chřipkou.

R. 1891 přistavěny dvě třídy k nové školní budově na stranu severní. Pozemek daroval škole zdarma bývalý velkostatkář Jaroslav Procházka.

Dítky po dobu stavby vyučovány byly v obecní kovárně č. 68, 69, které vlastní dnes Frant. Duchek. Za říd. učitele Matěje Bozděcha působili na škole učitelé: Arnošt Muchka, Pelikán, Em. Prexler, Jos. Šestáková, Jindřich Popper, Frant. Tichý, Bohdan Svoboda, Bohumil Valenta, František Sýkora, Ant. Chlouba, Frant. Rubeš, Adolf Süß, Jos. Hošťálková, Marie Bozděchová, Fleischman, Josef Werner, Vavřinec Piřha, Břichovský, Frant. Handschuch, Max. Bozděch, Voj. Čapek, Bohdan Joza, Boh. Schweigstil, Em. Rataj, Ot. Adamec, Ed. Jirotko, Karel Váchal, Jan Štengl, Frant. Chromý, Jos. Sutnar, Vác. Laňka, Frant. Tichý, Vác. Kodl, Frant. Vlk.

Řídící učitel Matěj Bozděch působil v Předslavi od r. 1865 až do r. 1907 plných 42 let, kdy dán na vlastní žádost na trvalý odpočinek. Po celou tu dlouhou dobu hleděl svým vzorným chováním, dobrým příkladem ve škole i společnosti vychovávat nejen děti, ale i občany v pravé lásce a spokojeném, přátelském soužití. Za dlouholetou službu školní dostalo se mu velmi dobrého uznání pochvalného od všech úřadů školních. Za řádné vychování, vzdělání a mnohé dobré rady vděčí mu dnes všichni občané místní i celého okolí, kteří okázale a důstojně se s ním dne 25. srpna 1907 při pořádané slavnosti na jeho počest rozloučili. Milé a čtené jsou vzpomínky na něho. Každý potěší se s ním, potká-li jej v Klatovech, kde dnes v plném zdraví a svěžesti těla i ducha tráví poslední dny svého plodného, snaživého života v okruhu svých dětí a ve vzpomínkách na své nedaleké působiště, na které tak rád z klatovského návrší se dívá.

Po něm ustanoven říd. učitelem Karel Zeman z Poleni. Za něho, ve světové válce, těžké doby dopadly na vyučování školní. Škola, vznešená to instituce, stala se posluhovačkou války. Učitele Kodl Vác., Jína Jan, Pejsar Frant. a Vojt. Kandra narukovali. Nastalo střídání učitelek. Třídy byly spojovány. Mládež, která vykonáváti musela nejtěžší práce polní i hospodářské dostávala úlevy od docházky školní. Mysl dětská se stále rozptylovala. Kázeň se uvolňovala. Špatné řeči, lež, šalba, klam nabyly ohlasu v nevinných srdečkách dětí. Duše dětská surověla. Děti používalo se k různým sbírkám peří, hadrů, vlny, kovů, kaučuku, ostružin, jahodníku, kopřiv; čtené byly sbírky pro raněné vojíny, různé nadílky, Červený kříž, sirotky, kojence a j. Nuceny byly i k upisování válečných půjček. Propuštění učitelé Jan Jína a Václav Kodl museli pořádat s říd. učitelem různé slavnosti, propagovati válečné půjčky, konati různé soupisy obilí, brambor, mouky, osevní plány, vydávati mlecí výkazy a různé -enky.

Mnoho práce vyžádalo si zásobení školy uhlím. Řídící učitel musil vybrati od místních a okolních obcí aprovisaci – mouku, vejce, máslo – a teprve zato na

horách bylo mu vydáno uhlí. Škola naše nebyla uzavřena pro nedostatek uhlí. Rekvisice kovů vyžádaly si školní hromosvod a zvonek.

I naše děti trpěly podvýživou, což nejlépe dokázala veliká úmrtnost jich v době epidemie chřipkové a neštovicové.

S radostí velikou přijata zpráva našeho osvobození. Zajiskřily oči učitelů i dětí. Velebně zpívány naše hymny národní. Volně počalo se dýchat. Jsme svobodni v osvobozené vlasti. Vyneseny všechny příšery doby poddanství. Obrazy Habsburků dány na půdu a zavěšen obraz našeho vykupitele D^{le} T. G. Masaryka. Koncem r. 1920 vrátil se z Ruska po šesti měsíční cestě zajatec Frant. Pejsar se ženou a thýní. Jako důstojník, dobrý muzikant získal si v Rusku dobré přátele a přízně.

Škole a školní práci vrátili se všichni učitele naši školy. Brzy ale Václav Kodl jmenován říd. učitelem do Ondřejovic a pak do Věckovic. Frant. Pejsar odešel do Mukařova, Jan Jína, za říd. uč. do Újezda, kde dne 11. prosince 1926 zemřel, když nastěhoval se do nového působiště do Němčic, kde je pochován. Marie Votavová, ind. učit. odstěhovala se do Klatov. Za ně jmenování definitivně: Josef Duchek, učitel v Měčíně, Emilie Karasová, ind. uč.

R. 1923 učiněna smlouva místní školní rady s pí A. Partynglovou, dle které škola dala svým nákladem 11 000 Kč prohloubiti studnu před školou odkud může škola volně vodu odebírat.

Lidová škola hospodářská.

Dne 1. listopadu zahájeno vyučování na Lidové škole hospodářské v Předslavi, povolené ministerstvem zemědělství. Ve škole té vzdělávají se jinoši a dívky ve všech předmětech polního hospodářství, chovu dobytka, družstevnictví spolu i s ostatními předměty literárními. Dívky vyučovány jsou vaření, šití, stříhání a kreslení stříhů. Škola ta poskytuje odrostlé mládeži vzdělání odborného i praktického. Správcem školy jmenován učitel Josef Duchek. Od 1. května 1924 otevřena paralelka – pobočka – při čtvrté třídě. Škola toho roku měla šest tříd. V r. 1925 byly školní dívky na výletu v Praze.

V r. 1926 pro nedostatek dětí pobočka zrušena a třída 2. a 3. spojeny.

Na škole působí: Karel Zeman, říd. uč., Josef Duchek, Vojtěch Kadera, Anna Šantorová a Emil. Karasová, ind. učitelka. Od 1. května 1926 dán na trvalý odpočinek říd. uč. Karel Zeman a na jeho místo jmenována Terezie Braunová. Za říd. uč. K. Zemana působili v Předslavi učitelé: Vác. Kodl, Jos. Fric, Joza B., Fr. Vlk, Voj. Kadera, J. Jína zemřel 11. pros. 1926 jako říd. uč. v Němčicích, Rudolf Kovářík, Stan. Mirvald, Frant. Pejsar, Marie Jelínková, Mar. Votavová in. uč. Ve válce se vystřídali: Jan Zeman, Marie Jakšiová, Bláhová, Zabloudilová, Vlková, Trmota, Jozová, Jos. Bouzek, Lud. Potůčková, Fatková M., Kasík, Macháňová, Šantorová.

Ku cti občanů místních i všech příškolených obcí sluší poznamenati, že o školu obecnou i lidovou mají náležité pochopení a dávají škole to, čeho potřebuje. R. 1926 koupila místní rada školní do páté třídy moderní, hygienicky-zdravotní dvousedadlové lavice a do druhé třídy dvoudílnou tabuli za 10 000 Kč. Jinak je

škola zvenku i zevnitř náležitě upravena, takže dobře reprezentuje duši a smýšlení našeho lidu, který plně se řídí heslem, které má škola na sobě napsané: „Škola základ života“.

Číslo 67.

měl Heřman Klein, který je prodal nynějšímu držiteli Josefu Šlejsovi, kde konsum. druž. čsl. soc., které uřed. Uzavřeno.

Číslo 68.

byly staré obilní sýpky, kde ukládalo se obilí z obce Předslavě i okolí. Později byl v č. tom zřízen byt kováře. Číslo to bylo majetkem asi 12 společníků rolníků, kteří to prodali Frant. Duchkovi.

Číslo 69.

bylo obecní kovárnou. Dnes je majitelem č. Frant. Duchek, který zřídil z č. 68 a 69 dílnu pro strojní kovářství. Č. 69. upraveno na byt. Na zahradě postaveny kolny.

Číslo 70.

bylo panským ovčínem. Pro 100 i více ovcí. Dnes upraven je ovčín na byty pro deputátníky statku Ant. Šimice, kterému č. to náleží.

Číslo 71.

vystavěl r. 1904 Jos. Bouzek, zedník z Makova.

Číslo 72.

vystavěno r. 1909 Václavem Šplechnou. Dnes provozuje obchod uhlím. Bratr jeho Josef, stavitel, zemřel ve Kdýni.

Číslo 73.

vystaveno r. 1909 Frant. Krausem, zedníkem, dobrým hudebníkem z čp. 6. Ve válce padl a vdova provdala se za Jos. Kličku, obuvníka a válečného invalidu. Přidělena mu trafika z čp. 10.

Číslo 74.

vystaveno r. 1909 Eman. Pechanem, když čp. 46 prodal Josefu Beštovi. Josef, Václav, Karel Pechan a nevlastní syn Václav Cimický, profesor zúčastnili se světové války. Josef padl v Srbsku.

Číslo 75.

vystavěl František Kroupa z čp. 27 svému synu Josefovi r. 1926. Na stavbu nového hospodářského stavení upotřebil materiálu z obytného stavení čp. 75 cihelny, kterou úplně rozbořil a srovnal se zemí. Proto novostavba dostala č. 75.

Číslo 76.

vystavěl statkář Antonín Šimice z čp. 2 své dceři Anně, provdané za učitele Josefa Duchka r. 1922. V č. tom bydlí i vrchní četnický strážmistr Jan Hubert.

Číslo 77.

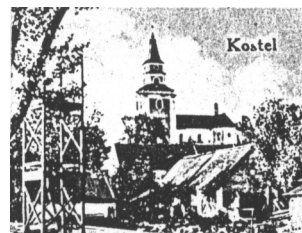
vystavěl r. 1924 Frant. Kabát, zedník, když vrátil se ze svět. války.

Číslo 78.

vystavěl Václav Bureš z Ostřetic, muž Barbory, rozené Janské „od Theofilů“ z čp. 38, které prodáno Mar. Fleisigové z č. 52. Bureš pobyl ve válce od r. 1914 do r. 1918 a vrátil se zdrav.

Předslavský kostel v minulosti i přítomnosti.

Farní kostel v Předslavi byl již v I. pol. XIV století. Zasvěcen je sv. Jakubu. Roku 1624 zanikla fara. Od r. 1647 – 1692 byl filiálním farního kostela v Němčicích. Od r. 1692 – 1726 byl obsluhován Dominikány klatovskými. Po té době až do roku 1787 byla zde jen administrace, administrována kněžími světskými, načež opět prohlášen farním.

Roku 1611 doznala stavba ta značné změny. Znovu opravena a zvětšena r. 1724. Největších změn dočkala se stavba v letech 1767 – 1768, kdy došlo ku překlenutí celého kůru. Četnými, nákladnými opravami původní kostel tak přeměněn, že z něho zbyly jen dvě podélné zdi lodní. Veliká monumentální věž asi 40m vysoká, odevšad dobře viditelná, stojí na západním průčelí kostela a založena je v plné šíři kostelní lodi. Nad zvonící se zúžuje ve čtyřboký jehlanec, krytý prejzy. Věž tuto počal stavěti Ferdinand ze Šternfeldu a dokončil ji D^ř J. Měchura r. 1809, kterýžto letopočet je nad západním vchodem do kostela. Na jižní straně, vedla nynějšího vchodu do kostela, při opravě kostela r. 1924 odkryt gotický portál lomeného oblouku. Nedaleko je též opěrák, snad zbytky původní stavby. Rozměry lodi chrámové jsou 10,5 m × 6,5 m s barokovou úpravou oken i stěn. Loď přepiata je křížovým klenutím, které asi vzniklo při pozdějších přestavbách. Polokruhový, hladký oblouk triumpální s ionskou hlavicí v plné šíři otvírá se do kněžiště v šířce o půl metru loď převyšujícího a 7,80 dlouhého s hladkým klenutím křížovým, na pravo širokým obloukem vstupuje se do kaple P. Marie, v levo prostým vchodem do sakristie, nad níž oratoř. Hlavní oltář v pseudorománském slohu z novější doby.

Oltář P. Marie, v kapli, je barokový z počátku 18 století. Byl sem přenesen z jiného kostela; na predele z každé strany erb malovaný: v levém ryba z polo červená a bílá v polích bílém a červeném, poznamenan:

W:G:H:L:B:DE
CHODAV A.D. 1727

v pravém dva červené jelení parohy v poli bílém s takovým též klenotem poznamenán:

H:G:H:NATA STROGE-
TIZKIANA DE STROGE-
TITZ A.D. 1727

Dřevěné antependium celé pokryto ornamentální řezbou dobré koncepce. Oltář sv. Jana Nepomuckého a sv. Anny – dnes je tam obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíše, darovaný a malovaný děkanem Kličkou z Dírné, rodem z Ostřetic – jsou díla novější a bezcenná.

Ze tří náhrobních kamenů jsou dva úplně vyšlapané. Na třetím v rozměru 1,45 m × 0,74 m s erbem rodu Sedleckých z Oujezdce: štít vodorovně břevnem na dvě dělený, v hořejším poli tři špice; nápis ve čtyřech řádcích a opisu švabachem:

Łeta panie 1560 | w pątek
przed Ś. | Śsimonem a | Gudav
Dm rzela | Drożena Pani | Eva
Maxowa | z Argezóce | D. B.
smilug.

Kameny ty položeny jsou nyní pod lavicemi. Zvony byly tři. Ve válce dva r. 1917 rekvirovány a ponechán jen největší o průměru 1,04 m, vysoký 0,75 m s nápisem:

MARCVS & LVCAS & IOHANNES &
MATEVS & SANCTE & IACOBE &
ORA & PRO & NOBIS & DEVM &
1539 | && O ADORANDA & VNITAS &
O VENERANDA & VNITAS &
FECIT & EGIDIVS & IN PIL-
ZNA & VERBVM &

Pod tím gotický obloučkový vlys, na východní straně pláště 20 cm vysoký relief sv. Jakuba. Druhý zvon osadníky před válkou koupěn. Při válečných rekvisicích vydány farářem kostelní svícný a píšaly z nových varhan, které postaveny ze sbírek po osadě pořádaných říd. učitelem Kar. Zemanem a farářem Tomanem Kar., kteřížto páni v podobných sbírkách si libovali. Podobným způsobem žebřali na opravu starých, ještě kovaných hodin věžních, na provazy, křtitelnici, sochu P. Marie, jesličky, boží hrob ap.

Proti vchodu na věž na straně severní stávala veliká hrobka – hřbitovní kaple Pozdvížení sv. kříže – rodiny Měchurovy, vystavena r. 1813. Po stránce architektonické byla to práce bezcenná. Při úpravě hřbitova byla tato hrobka rozbořena a z materialu toho postavena na novém hřbitově márnice a podzemní hrobka pro ostatky rodiny Měchurovy při severní zdi nového hřbitova, kamž ostatky s rakvemi byly přeneseny a pokryty kamen. deskami. Na zdi upevněny písmena „Měchura“. Je skutečně divno, že nikdo z příbuzných tak bohaté a vážené rodiny o pozůstatky se nestará. Hrobka je úplně opuštěna a ponechána osudu. Menší kaplička – hrobka rodiny Sedláků z Ostřetic je nedaleko hlavního vchodu na hřbitov.

Kolem kostela rozkládá se starý hřbitov, který rozšířen o část bývalé panské zahrady. Z četných pomníků je nejceennější náhrobek Anny Kroupové, jediné dcery Ant. Kroupy z čp. 25. Pěkně vypracovány jsou oba andělé a reliefs Anny a Václava, který padl na ruském bojišti. Pomník zhotovil academic. sochař Šíp z Plzně. Na hřbitově odpočívají: M. U. D^ě Vác. Měsíček, asistent kliniky pražské a odborný lékař v Praze, rodák z blízkých Makalov, vrchní

správce Christen z Měcholup, lesní K. Hunka a celá řada jiných osobností z místa i osady.

Kostel v posledních letech za faráře K. Tomana úplně zpustl, takže do něho na několika místech teklo. Vnitřek i vnějšek měl ráz starožitnosti ode všech přátel opuštěné. Zanedbaný kostel opraven přičiněním místního faráře Jos. Záruby v r. 1922 – 1924. Tento, za pomoci dřívějšího vícerektora české koleje v Římě, Mistra Josefa Bouzka, rodáka z blízkých Měcholup, nynějšího kanovníka pražského, vyžádal si od papeže peněžitou podporu 10 000 lir což = 35 678 Kč. Za obnos ten opravena r. 1922 celá střecha kostela a pořízena nová věžička nad hlavním oltářem, která byla úplně shnilá. Kolem kostela odkopána zem a zřízen rigol, aby vnitřek kostela netrpěl vlhkem. V r. 1923 celý kostel i věž zvenku opraven a obílen. Dovnitř kostela místo staré vyšlapané dlažby cihlové dány žulové kameny. Staré náhrobní kameny, aby tolik netrpěly při chůzi, dány pod lavice. V r. 1924 vsazeny nová okna a kostel uvnitř velice pěkně a vkusně vymalován kostelním malířem Tomášem Peterkou z Týna nad Vltavou. Dobře kombinované a propracované jsou četné ornamenty, zdařilé umístěny a provedeny medailony čtyř evangelistů, sv. Antonín, které ze zlatého pozadí mosaikového vystupují jako pěkně provedené plastiky. Vymalování uhrazeno ze sbírky po farní osadě podniknuté farářem Zárubou. Sběrka vynesla 8 570 Kč. V r. 1926 opravena celá hřbitovní zeď kolem starého i nového hřbitova. Také fara a kaplanka s přilehlými budovami hospodářskými řádně opraveny. Střecha fary pokryta eternitem.

V Předslavi dne 10. června 1927.

Jos. Duchek .

Část čtvrtá.

Obecní samospráva. 1865 – 1926.

Úřadování u obce naší, jako i u mnoha obcí ostatních bylo před lety velice jednoduché, snadné a nemnohé. Z doby staré nemohu najít v obecní skříni žádné záznamy. Obecní úřad nebyl tak prací zatěžován jako dnes. Agenda byla malá. Všechny přípisy psány byly jen rukou. Nebylo strojů psacích, nepoužívalo se různých přístrojů na rozmnožování.

V letech 1865 byl starostou Ant. Lejsek z čp. 16, pak Josef Bešta z čp. 24, opět Lejsek. Od r. 1876 vystřídali se ve funkci starosty: Josef Kroupa z čp. 12, Josef Kraus z čp. 30, Ant. Kroupa z čp. 25, František Kroupa z čp. 27, Václav Macháček z čp. 35 a od r. 1907 až do r. 1919 Ant. Kroupa z čp. 25.

Zásluhou jeho bylo, že veškeré rekvisice a různé záležitosti obce a 1907 - občanstva, hlavně v době světové války, vyřizovány byly tak, že nikdy nedošlo 1918 ku drastickým výjevům, jako bylo tomu jinde. Možná říci, že i ty nejpřísnější vojenské rekvisice skončeny byly ku spokojenosti občanstva i obce proto, že pánům komisařům i vojsku dostalo se toho, co jiným brali – obilí, mouky, bramborů a nádavkem ještě: máslo, vejce, chléb a j. Kromě toho se ještě dosyta dobře najedli a napili. V jeho těžké a zodpovědné práci pomáhali mu členové zastupitelstva: Bohumil Kraus, mistr truhlářský z čp. 6, který z rozčilení válečného se oběsil v „Bůrkách“, Václav Koza, rolník z čp. 11, Čeněk Havlíček, rolník z čp. 20, Ant. Šimice, statkář z čp. 2, Václav Krátký, hostinský a řezník z čp. 45, Frant. Kroupa, rolník z čp. 27, Josef Jánský, zedník z čp. 29 a Jan Malý, rolník z čp. 26. Většina z nich musela nastoupiti činnou službu vojenskou, takže musil starosta úřadovati sám. Práci tu častokrát musil vykonávati v noci, poněvadž za dne musil pracovati na poli. Obecní úřad stal se velikou filiálkou c.k. okres. hejtmanství a starosta po celou dobu války byl otrokem, jemuž se jen nařizovalo, že musí úřad svůj pod svojí osobní zodpovědností, nebo pod těžkými následky vlastní své svobody vykonávati, nebo, byl-li vojákem – pošlou jej ihned na frontu. Tak a jinak byl přidržován k plnění různých těch povinností. Mnoho času zabraly četné soupisy, vydávání různých – enek – cukřenek, chlebenek, tabáčenek aj., výkazů odvodních, mlecích vyplacení příspěvků vyživovacích, a p. Častokrát volán byl do Klatov k přísně důvěrnému jednání – aby hleděl, aby obec i občané hodně upisovali válečné půjčky. Obec upsala z chudinského fondu na:

I.	válečnou půjčku		0
II.	válečnou půjčku	28/V 1915	obnos 400,- Kč
III.	válečnou půjčku	1/I 1916	obnos 400,- Kč
IV.	válečnou půjčku	12/V 1916	obnos 400,- Kč

V.	válečnou půjčku	3/XII 1916	obnos 400,- Kč
VI.	válečnou půjčku	6/VI 1917	obnos 100,- Kč
VII.	válečnou půjčku	1/XII 1917	obnos 100,- Kč
VIII.	válečnou půjčku	23/VI 1918	obnos 400,- Kč

Velikým žalem naplnilo se jeho srdce, když došla mu zpráva, že jediný syn Václav padl v Haliči u Sokalu 25. července 1915. Zanevřel na úřad i na celý život. Osud ale byl k němu krutý a neúprosný. V době epidemie chřipkové 1918 dne 3. listopadu vyrval mu poslední radost – jedinou dceru Annu. Tím bol obou rodičů dovršen.

Od té doby neměl smyslu pro úřadování. Vysvobozením byl mu **1919.** 30. červen 1919, kdy dle všeobecného, rovného, tajného práva volebního, podle zásad plně demokratických provedeny **první volby do obecního zastupitelstva**. Dohodou a shodou všech občanů stanovena jednotná kandidátní listina sdružených stran – agrární a domkářské v Předslavi, jejíž členové byli:

1.	Šimice Antonín	statkář	v Předslavi čp. 2.
2.	Kroupa František	rolník	v Předslavi čp. 27.
3.	Raus Václav	rolník	v Předslavi čp. 24.
4.	Sikyta Václav	rolník	v Předslavi čp. 12.
5.	Kraus Václav	rolník	v Předslavi čp. 30.
6.	Koza Václav	rolník	v Předslavi čp. 11.
7.	Netrval Josef	tesařský mistr	v Předslavi čp. 35.
8.	Pechan Em.	rolník	v Předslavi čp. 44.
9.	Tomášek František	domkář	v Předslavi čp. 34.
10.	Votava Jan	kovář	v Předslavi čp. 23.
11.	Macháček Václav	malorolník	v Předslavi čp. 15.
12.	Jánský Antonín	mistr pokryvačský	v Předslavi čp. 38.

Náhradníci:

1.	Holý Josef	domkář	v Předslavi čp. 61.
2.	Stuchl Josef	rolník	v Předslavi čp. 49.
3.	Polák Josef	domkář	v Předslavi čp. 8.
4.	Pechan Em.	domkář	v Předslavi čp. 74.
5.	Šlajs Jan	zedník	v Předslavi čp. 67.
6.	Cibulka Mat.	povozník	v Předslavi čp. 13.

Navržení zvolení bez volby. Starostou zvolen Ant. Šimice.

Stručně uvádím nejdůležitější momenty z úřadování. Všechny válečné

půjčky hodně pod cenou prodány a upsána půjčka svobody. Důstojným způsobem osloveno první výročí naší samostatnosti. V den 28. října 1919 za účasti všech spolků, četného občanstva a dětí průvod vyzdobenou vesnicí. Přednáška. Odpoledne hudební akademie. Čistý výtěžek věnován jako základ pro „Sokola“ v Předslavi. Nepřijat návrh klatov. obce na dodání elektric. proudu do obce za obnos 100 044 Kč. Do svazku domovské obce přijati: Frant. Tomášek čp. 34, a Eman Pechan čp. 74 z Makova, Jan Tesař z Malechova, Frant. Aška z Obyc. Všichni bydlí v obci více nežli 10 let. Jednáno o **stavbě okresní silnice Točnick-Makalovy-Předslav-Měcholupy-Petrovičky**. Stará bolest.

Podnět k silnici dal bývalý učitel Karel Váchal již v r. 1904. Poněvadž o silnici měl zájem celý kraj, hlavně ale přilehlé obce, bylo třeba, aby se dohodly na určitém peněžitém obnosu, kterým chtějí přispívati na stavbu. Jednalo se o peníze a proto jednání nešlo tak rychle, jak bylo by si přáti. Celá věc usnula a spala spánkem spravedlivým, až do dnešního roku, kdy za náš kraj zvolen do okresní správní komise rolník Jan Měsíček z Makalov. Ten za podpory a souhlasu starosty Ant. Šimice jednání obnovil a několikrát za tou věcí byl s různými zájemníky v Praze, kde skutečně z četných důvodů strategických, hospodářských silnici uznali za potřebnou – nutnou – a přislíbili, že budou stavbu všemožně podporovati. Naše obec, aby stavbu uspíšila, dala zdarma pro stavbu silnice v našem katastru potřebný lom na kámen štětový i šterkový, zavázala se, že zřídí přejezdy, osází silnici patníky a stromy, svým nákladem zavede knihovní pořádek a ještě splatí hotově připadající částku 39 000 Kč během toho roku, což po vypůjčení peněz u Hospodářské záložny v Klatovech skutečně učinila. Proti stavbě zvláště zaujata byla obec ostřetická, která nechtěla ničím přispěti osadě Makalovy, která silnice té nutně potřebuje. Stejně ozývala se i obec Točnick, která měla k tomu nejméně důvodu. Zaujatost obce ostřetické byla rázu více osobního, nežli věcného.

Aby mohlo se přikročiti ku stavbě, musily okolní obce přislíbiti obci makalovské, že pomohou jí uhraditi 13 000 Kč nákladu na silnici, poněvadž obnos ten na čtyry čísla je příliš veliký. Příspěvek obce přislíbily.

Po odstranění i námitek obce točnické, vypsáno ofertní řízení. Oferty otevřeny a zněly následovně:

Ing. Šindýlek	474 000 Kč,
Ing. Malý	624 000 Kč,
Hladík	817 500 Kč,
Kubec a spol	589 700 Kč

Po vyměření silnice Ing. Keclíkem zadána stavba Ing. Šindýlkovi z Klatov, který ji ale nedostavěl, poněvadž musel zaměstnávat na stavbě různé občany klatovské, kteří byli bez zaměstnání. Ti byli zvyklí bráti hodně peněz bez práce. Po delším odpočinku a sporu okresu se Šindýlkem, zadána práce staviteli

Valečkovi z Chudenic, který stavbu silnice, k radosti své a hlavně občanů, dokončil.

Hlučnější byl rok 1920, kdy provedeny 18. dubna **první volby do Národního shromáždění a Senátu**. Ze všech voličů k volbě oprávněných mužů 129, žen 136 celkem 265 skutečně volilo 106 mužů 123 žen, celkem 229 voličů, kteří odevzdali 226 hlasovacích lístků. Z nich připadlo:

straně sociálně demokratické	39 hlasů
českoslov. str. soc. (nár. soc.)	53 hlasy
národní demokracii	20 hlasů
republik. str. čsl. venkova	79 hlasů
straně lidové	18 hlasů
neodvislé str. lidu malého (Prunarovi)	17 hlasů

Dne 25. dubna provedeny v témž poměru volby do Senátu.

R. 1921 založena byla obecní knihovna a čítala 46 pěkně vázaných knih dobrého obsahu. **1921.**

Toho roku upravena cesta přes „Hájek“ do Třebýčiny. Jednáno o stavbě telefonu, sestavena rozdělovací komise obilní, porotců, přijat za drnomistra Jos. Úbl z Boru. Na místo obec. posla a ponocného vypsán konkurs, poněvadž 600,- Kč prý je příliš veliké služné. Místo uděleno opět Jos. Malému, ale jen za 440,- Kč ročně. – Sbírka pro hladovící Rusko vynesla 56,- Kč. – Marii Fleisigové vyměněn pozemek za obecní – pro lom. – Prodána obecní kovárna Frant. Duchkovi čp. 69 a staré sýpky čp. 68.

Roku 1922 dne 7. května vykonalo obecní zastupitelstvo za účasti stavitelů Jos. Janovského a Virta z Klatov a za přítomnosti zástupců „Sokola“, říd. uč. Zemana, starosty, učitele Jana Jíny, jednatele a souseda Jos. Záruby, faráře – komisi na místě starého lihovaru čp. 3 za účelem povolení stavby sokolovny. Sokolovna proti námitkám faráře, že budou rušeny bohoslužby, klid hřbitova i proti vůli členů obec. zastupitel. Ant. Janskýho, Vác. Macháčka, Jana Votavi, Em. Pechana, Frant. Tomáška a Vác. Krause – povolena. **1922.**

Roku 1923 k návrhu starosty rozhodlo se obec. zastup. postavit odbočku silnice od školy k Měcholupům. Zeměděl. rada v Praze bude vyzvána, aby zhotovila plány a rozpočty. Od tohoto roku obec podporuje výborného a nadaného žáka Jos. Aksamita na studiích, poněvadž otec je tulák, alkoholík. Podpora 200,- Kč ročně je posílána jeho pěstounu říd. uč. v.v. V. Mimrovi v Litomyšli. 1. listopadu k návrhu ministerstva zemědělství v Praze založena v Předslavi **Lidová škola hospodářská**, které obec se zaručila topivem a zavázala se spolu s přiškolenými obcemi hraditi jí věčný a potřebný náklad. Na čtvrtou půjčku republiky čsl. upsáno 3 000 Kč, na dluh obce uplaceno 10 500

Kč, což je nejlepším důkazem toho, že všichni členové obec. zastup. účelně a věcně hospodařili a byli si plně vědomi svých povinností, které vložili jim na bedra ti, kteří je volili. Plodná, všem občanům užitečná a prospěšná práce jejich skončena druhou volbou obecního zastupitelstva.

Druhé volby do obec. zastupitelstva vykonány dne 15. září 1923 a zvoleni za republikánskou stranu zeměděl. a maloroľnic. lidu, Domoviny:

1. Ant. Šimice, statkář, Předslav čp. 2
2. Frant. Kroupa, roľník, Předslav čp. 27
3. Bart. Malý, roľník, Předslav čp. 26
4. Vác. Raus, roľník, Předslav čp. 24
5. Vác. Koza, roľník, Předslav čp. 11

Kandidátka ta dostala 101 hlas.

Sdružené strany: 1. Čsl. strany soc – odbor jednoty malozemědělců v Předslavi.
2. Místní organisace živnostensko – obchodnické strany středostavovské v Předslavi:

1. Polák Frant., zedník, Předslav
2. Krejča Josef, lesní, Předslav
3. Kubík Em., řezník, Předslav
4. Macháček Jos., roľník, Předslav
5. Krátký Vác., hostinský, Předslav
6. Bešta Josef, zedník, Předslav

Kandidátka ta dostala 109 hlasů.

Kandidátka čsl. strany lidové v Předslavi obdržela 28 hlasů a zvolen:

1. Ant. janský, pokrývač, Předslav

Volby konaly se vždy na obecním úřadě v čp. 2. Dne 7. října byl opět zvolen starostou obce statkář Antonín Šimice, což je nejlepším důkazem jeho poctivé, svědomité, nezištné práce a řádného hospodaření. Zde uplatnila se slova: „Kdo dovede hospodařiti se svým, umí hospodařiti i s cizím“. Do finanční komise zvoleni:

Karel Zeman,	říd. uč.
Frant. Polák,	domkář
Josef Macháček,	roľník
Ant. Kroupa,	roľník
Vác. Koza,	roľník

Do stavební komise:

Bart. Malý,	rolník
Vác. Koza,	rolník
Vác. Raus,	rolník
Josef Bešta,	zedník
Frant. Polák,	domkář

Do obecní rady:

Ant. Šimice,	statkář
Jos. Krejča,	lesní
Frant. Kroupa,	rolník

Uplynuly čtyři roky od posledních voleb. Pět let jsme samostatni. Výsledek: Jsme rozeštvaní. Ztrácíme důvěru jeden ku druhému. Liché vlastnění, hluchá hesla, málo poctivé práce.

Zaznamenávám opět nejdůležitější usnesení obec. zastupitelstva. Dne 26. října ustanoven jsem byl prvním kronikářem obce. Jednáno o zřízení telefonu, který vyžaduje náklad obce 18 000 Kč. Poněvadž okolní obce nechtěly část percentuelně s naší obcí hraditi – zamítnuto. Patronát kostela předslavského přidělen obci klatovské, jako majitelce lesů a Ferd. Altváterovi, majiteli zámku na Otíně. Obecním strážníkem, poslem a ponocným zvolen Jan Tesař, poněvadž jeho nabídka 500,- Kč ročně byla ze šesti uchazečů nejnižší.

Roku 1924 sjednána dohoda s občany Měsíčkem, Rejtharem, Šplech-**1924.** nou a Kroupou čp. 25 o potřebné části pro odbočku silnice škola – Měcholupy. Ponocnému zvýšena služba z 500 na 800 Kč.

Jednáno o opravě hřbitovní zdi.

6/7 pořádána slavnost na paměť 30 letého založení sboru pod protektorátem obce. Při pěkné slavnosti důstojně oslavena nehynoucí památka Mistra J. Husa a Jana Žižky z Trocnova.

27/11 vysázena nová okresní silnice Točnick – Makalovy – Předslav – Měcholupy – Petrovičky. Stromky dodal okresní zahradník Rádl z Klatov po 10,-Kč kus. Byly to ne stromky, ale „mrzáci“ ohnutého kmene, nepravidelné, nebo žádné koruny, neroubené pahýly, které hyzdily vzhled silnice a šířily špatně lásku k ovocnému stromoví. Špatná reprezentace okres. zahradníka a jeho školky. Na návrh obecního starosty byly stromky z veliké většiny v našem katastru vyměněny.

Do svazku obce přijat Matouš Suchý z Habartic; bydlí v obci přes 10 let.

Roku 1925 byla vyměřena odbočka silnice okres. inž. Sedláčkem. **1925.** 19/3 vykonána volba člena a dvou náhradníků do místní školní rady. Zvolen jako člen Ant. Šimice, náhradníky: Em. Kubík a Josef Bešta.

10/5 přednášel k vyzvání obec. zastup. učitel Josef Duchek o elektrisaci venkova a naší obce zvláště.

21/5 přistoupila obec naše jednomyslně k soustavné elektrisaci za součinnosti Západočeského svazu elektr. V Plzni.

1/6 přistěhoval se do čp. 33 Jan Jaroš, mlynář z Brašnice u Mělníka, který mlýn od Frant. Ulrycha koupil. Rodina Ulrychova přesídlila do Domažlic, kde mlynář brzy zemřel.

14/9 obec stala se členem Národohospodářského sboru jihočeského, který má za úkol starati se o zvelebení hospodářského a kulturního stavu již. Čech a našeho kraje.

Druhé volby do Národního shromáždění a Senátu

vykonány 15. listopadu 1925 na obecním úřadě v čp. 2. Pro volbu do Národ. shrom. Odevzdávali voliči lístky – kandidátky – barvy bílé, pro Senát růžové. Zatím účelem byly i dvojce obálky – bílé – růžové – a dvě urny na odevzdané kandidátky. Volilo se tentokráte najednou do obou zákonodár. sborů. V naší obci dostalo se voličům 7 různých kandidátek do Nár. shr. a 7 do Senátu. Naše obec patří do VIII. volebního okresu pro volby do Nár. shrom., a do V. kraje voleb. pro volbu do Senátu.

Kandidátka číslo:

- 5. československé sociálně demokratické strany dělnic.
- 8. českoslov. živnostensko – obchodnické str. středostavov.
- 15. komunistické str. českosl. (sekce III. internacionály).
- 20. českosl. národ. demokrac. (předseda D^l K. Kramář).
- 21. českoslov. strany socialist. (předseda Klofáč).
- 22. republikánské str. zemědělského a malorol. lidu.
- 26. českoslov. strany lidové.

V naší obci odevzdáno bylo hlasů pro:

číslo	5. hlasů:	36	-	26
číslo	8. hlasů:	12	-	11
číslo	15. hlasů:	1	-	1
číslo	20. hlasů:	2	-	3
číslo	21. hlasů:	50	-	44
číslo	22. hlasů:	101	-	87
číslo	26. hlasů:	18	-	18
Národ. shrom. :		Senát :		
Celkem :		220	-	19

Rozpočty a účty.

Rozpočet na:

rok	Obecní		Scho dek	Schode k uhraže n: % přirážka	Kmen ové jmění obce	Chudinský fond		Scho dek	uhraž. Přiráž. %	kmen jmění chudi nské	obci pře de psáno daní	Školní přír. %
	potřeba	úhrada				potřeba	úhrada					
1920	5 271,33	933,26	4 338,07	150%		151,30	129,72	21,58			2 892,05	
1921	7 002,78	842,96	6 159,82	210%		294,14	250,14	44,-			2 933,25	
1922	10 727,81	1 928,06	8 799,75	300% 17%čin.		605,14	255,14	350,-	Úhrada schodku zařazena do obecního rozpočtu		2 933,25 235,57	
1923	8 462,16	3 738,24	4 723 ,92	160% 17%čin.		700,14	720,14				2 927,42 306,-	
1924	9 882,23	3 962,23	5 919 ,78	180% 17%čin.		730,-	720,-	10,-			3 259,87 377,87	
1925	18 480,82	7 285,-	11 195,82	240% 17%čin.		1 070,-	1 080,-				3 255,66 431,84	120%
1926	18 607,90	7 902,-	10 705,90	280% 17%		1 750,-	1 750,-				3 797,23 345,07	100%
1927	20 463,-	9 278,-	11 185,-	330%		1 200,-	660,-	540,-			3 371,60	100%

Obecní účty na:

rok	Obecní		Schodek či přebytek	Jmění kmenové		Chudinský fond:		Schod ek či přebyt ek	Jmění kmenové		Dluh	Vysvě tlení
	příjem	vydání		Kč	h	příjem	vydání		Kč	h		
1912	788,35	554,40	233,95			836,85	622,55	214,30	854	56		
1913	878,73	552,52	326,21			333,35	120,34	213,91	1 116 892	19 99		za pro- měnu stát. oblig.
1914	857,69	607,29	250,29			270,10	93,19	176,91				
1915	874,40	619,30	255,10			238,62	212,36	26,26				
1916	857,10	645,88	211,22			186,33	121,93	64,40	Jmění chudinského fondu užito na upisování válečných půjček -2 009,18 K			
1917	757,40	594,96	162,44			352,46	229,46	122,48				
1918	934,96	657,01	277,95			572,-	254,80	317,20				
1919	1 991,65	1 801,18	190,47	u spoř. Klatovy								
1920	4 315,13	5 082,67	767,54	117	53	2216,54	2511,-	295,13	26 91	66 81	*	Toč.- M.-Př. M.- Petrov
1921	12 010,72	15 736,06	3 725,34	6 769 3 000	40 -	2021,40	766,-	1255,33	26 91	66 81	*	
1922	15 632,70	15 622,27	10,43	6 769 3 000	40 -	2874,24	1544,67	1329,57	26 91	66 81	*	
1923	17 247,61	18 045,80	798,19	6 769 3 000	40 -	3207,96	1903,-	1304,96	1 549 91	46 83	*	část dluhu upla- ceno
1924	12 363,02	15 139,19	2 776,17	6 769 3 000	40 -	3541,33	755,10	2786,23	1 549 91	46 83	*	
1925	13 791,08	12 058,56	1 732,52	6 769 3 000	40 -	5103,51	964,40	4139,11	1 549 91	46 83	*	
1926	22 978,62	19 965,56	3 013,06	6 769 3 000	40 -	5256,15	5160,41	95,74	5 141 91	35 83	*	

* uloženo u Kampeličky v Předslavi

** uloženo u spořitelny v Klatovech

R. 1926 dne 3. Února započalo se stavbou odbočky silnice od školy **1926.** k Měcholupům. Provedena volba osvětové komise a zvoleni Krejča, Koza, Bouzek. Obecní knihovna čítá 63 svazky. Knihy půjčují se v Sokolovně. 28/6 resignoval Josef Krejča na úřad prvního náměstka starosty. Na jeho místo zvolen Frant. Polák, za člena obec. zastupitel. Nastoupil náhradník Frant. Malý z čp. 55. Malý Josef „Barušák“ prodal domek čp. 9 a nastěhoval se do chudobince. Domek koupil a opravil Josef Janoušek z Třebýcinky. Kvůli přesnosti uvádím dva předpisy daní.

Podrobný předpis všech daní pro obec Předslav za rok 1922 a 1926

Daň pozemková	2 296,26	2 301,65
Daň domovní třídní	250,60	516,--
Daň činžovní	234,97	345,07
Daň Podle r. 1919 { výdělková I.	177,--	} 348,--
Daň { výdělková II.	68,36	
Daň důchodková	8,--	5,95
Úhrnný předpis:	3 035,19	3 716,67
Daň z obratu za rok 1920	17 369,-	16 281,- podle roku 1924
Daň Přepychová	170,-	-, -
Úhrn obou:	17 539,-	16 281,-

Šoupis dobytka,

za rok:	1923	1924	1926.
Koní	25	25	32
hovězího dobytka	196	230	262
Kozy	37	41	32
vepřového dobytka	40	30	31
býků	2		1
slepice			881
husy			32
holubů			182
psů	50	57	57

Poštovní úřad.

Byl zřízen r. 1891. Přespolní pošta do všech přiškolených obcí a Vícenic povolena r. 1894. Doručování dopisů obstarávají dva listonoši a roznašečka. Pro poštu listovní a zásilky chodí listonoši dvakrát denně do želez. stanice 4 km vzdálené – Točniku. Za Pistorové byla pošta „u Hořánů“ Sikytů v čp. 12. Nástupkyně Marzinová přestěhovala úřad „k Lukešům“ kde dnes je Kar. Zýka v čp. 53. V úřadě pošmis. Vystřídaly se: Němejcová, Wágnerová, Jelínková. Za nástupkyně dnešní, pošt. pí. Marie Štádlerové, dcery Marie Beštové, soukromnice, přestěhován poštovní úřad do její villy čp. 31. R. 1926 bylo poštmistrov. místo redukováno na administraci.

Četnická stanice.

Založena byla 1. listopadu 1918. Byla dříve o třech mužích, dnes jen o dvou mužích. Po přeložení Jos. Ulmana, jmenován na jeho místo vrchní četnic. Strážmistr Jan Hubert. Druhé místo obsazeno je četnickým strážmistrem Františkem Ptáčkem. Četnická stanice od založení umístěna je v čp. 53 nyní v domě p. Zýky, kde má dostatek pohodlných místností pro úřadování.

Sbor dobrovolných hasičů.

Je nejstarším spolkem předslavským. Založen byl dne 7. srpna 1892 řídícím učitelem Mat. Bozděchem a Jindřichem Christenem správcem řádu rytířů maltézských na velkostatku v Měcholupech a četnými přáteli myšlenky hasičské: Františ. Duchkem, kovář. Mistrem, Josefem Netrvalem, tesař. Mistrem, Ant. Krausem, starostou obce, Leopoldem Lukešem, obchod., Josefem Kroupou „Hořánem“, Pecinou Kar., hosp. správcem z Předslavi, Kar. Hunkou, lesním, Ant. Krokusem, zahradníkem z Měcholup a Václavem Vlasákem. Všichni tito vzali si za úkol, aby z místních občanů utvořili sbor, který by při všech živelních nehodách, neštěstí a hlavně při požáru v místě a okolí hájil a chránil životy, zdraví i majetek všech občanů a pečoval o tělesnou odbornou i kulturní činnost všech svých členů ku prospěchu všech občanů.

Dne 13. srpna 1893 zvolen: předsedou Jindřich Christen, místopředsedou Ant. Kraus, do výboru: Matěj Bozděch, Leopold Lukeš, Josef Kroupa, Karel Hunka, Václav Vlasák a Frant. Krátký. Do technického výboru zvolen: Frant. Duchek, Jos. Netrval, Ant. Krokus a Jan Krátký. Místní kovář. mistr Fr. Duchek, pozdější velitel zdarma zhotovil potřebné sekerky pro mužstvo, háky a jiné nutné náčiní. Současně pořízeny i obleky pro mužstvo. Stříkačka koupěna od firmy R. Smekal z Prahy za 830 zl. a s příslušenstvím pro mužstvo činil účet 1 150 zl. Zatím účelem vypůjčila si obec u Zemské banky 1 000 zl. na 50 roků splatných amortisací. Činných členů bylo 15 a počet jejich přibýval. Stříkačka umístěna „U Janských“ č. 24, pak u „Hořánů“ čp. 12 a teprve později vystavena nynější hasičská kůlna „u Petůle“ čp. 58. Hned na počátku své činnosti velice úspěšně si počínal sbor při požáru „u Řihů“ Kozy čp. 11, a r. 1895 v Měčině, kde hořelo najednou sedm usedlostí selských. Ve válce světové skoro všichni členové byli na

bojišti. Mnozí přinesli si do svých domovů i těžké zranění nebo podkopené zdraví. Kromě četných oslav národních 28. října, Husa, Palackého, podniků kulturních, vzdělávacích a samaritánských oslavil velice důstojným způsobem 30 leté trvání sboru, se zdarem sehrato bylo několik představení divadelních: „Kráska ze Šumavy“, „Černožlutí dravci“, „U bílého koníčka“ a j. vykonáno mnoho přednášek odborných i vzdělávacích. Zkrátka, pracuje sbor pilně v intencích stanov, dnešní doby a je platně činným v životě společenském. Od r. 1919 je předsedou sboru Šimice Ant., jednatelem učitel Duchek, velitelem Vác. Kraus, rolník z čp. 30, kteřížto funkcionáři se všemi členy dnes pracují k tomu, aby sbor zakoupiti mohl za pomoci obcí okolních motorovou stříkačku.

Místní odbor Národní Jednoty Pošumavské pro Předslav a okolí.

založen učitelem Kar. Váchalem, Janem Měsíčkem z Makalov a Janem Beštou z Otína. Činnost spolku směřuje ku hmotnému i mravnímu povznesení lidu venkovského po stránce hospodářské pak zvláště. Zatím účelem zprostředkuje každoročně nákup umělých hnojiv, který r. 1912 činil skoro 40 vagonů, nakoupil pro jednotlivé obce hospodářské stroje, které členům zdarma půjčuje, objednává uhlí, vápno, osivo a j. hospodářské potřeby. Roční obrat peněz činí skoro dvěstětisíc. Pracuje bez výdělku, jen pro dobro občanů a ve prospěch institucí národních. Působením odboru zveleben chov koní, dobytka hovězího i vepřového. Založena pojišťovna dobytka a zřízena zvláštní svépomoc při nuceném, nezaviněném odporažení dobytčete. Dále nutno poukázati i na kulturní a vzdělávací význam. Odbor má dnes velice slušnou vlastní knihovnu o 169 svazcích, odebírá řadu odborných časopisů, uspořádal buď sám, nebo za přispění Zemědělské rady v Praze veliký počet přednášek, které těšily se zpravidla veliké návštěvě. Jinak zúčastnila se všech slavností národních v místě i okolí pořádaných. Na vlastním – dnes již velice opotřebovaném – jevišti – prvním v celém okolí – sehrato bylo mnoho divadelních představení v místě o okolí. spolek sdružuje dnes 13 obcí a má 286 členů. Jest to nejčetnější spolek v místě i okolí a byl prvním průkopníkem a šířitelem všech zásad národních v pravém světle demokratickém. Na návrh dlouholetého, obětavého jednatele Ant. Šimice, koupen od fy Dezort z Plzně nový pohřební vůz za 15 000 Kč, který je dnes zaplacen a je majetkem členů. Tím odstraněno dosavadní vození zamřelého na obyčejném voze hospodářském. V dobré snaze své byl podporován dlouholetým předsedou Václavem Vlasákem, rolníkem z Nedaniček, který ale pro nemoc r. 1926 musil se funkce té ku škodě spolku zříci. Na jeho místo zvolen mlynář makovský Suda.

Spořitelní a záložní spolek pro Předslav a okolí.

založen r. 1903 Místním Odborem Národní Jednoty Pošumavské pro Předslav a okolí učitelem Kar. Váchalem, Karlem Tomanem, kaplanem a Josefem Kroupou „Hořánem“ čp. 12. Prvními funkcionáři byli:

Představenstvo:

Josef Netrval, tesař. mistr, Josef Kroupa, rolník čp. 12, Frant. Ulrych, mlynář, Karel Váchal, učitel, Frant. Krátký, rolník v Otíně.

Dozorčí rada:

Hunka Karel, lesní Měcholupy, Patouš Frant., rolník Otín, Josef Měsíček, truhlář. mistr, Vlasák Josef, rolník Makalovy, Suda Jan, mlynář z Makova, Vacovský Eman, mistr kolářský z Ostřetic.

Dnes čítá Kampelička 162 členů a znamená finanční oporu celého okolí předslavského. Z počátku, jako každý spolek, zápasiti musel s předpoklady a nedůvěrou, což časem úplně překonáno. Dnes K. mohutní ve svépomocnou organizaci národohospodářskou. Z nepatrných počátků – z několika jen málo korun vzrostla tak, že dnešní stav je tento:

Vkladů spořitelních 4 163 055,76 Kč, zápůjček 371 500 Kč, rezervní fond 79 312,26 Kč. Starostou je Josef Netrval, tesař. mistr, pokladníkem říd. učitel Karel Zeman, který zvolen na místo učitele Bohdana Jozy, který přesídlil do Stražova. Před ním byl jako první pokladník učitel Bohumil Valenta. Příčinností, dobrým hospodařením, stálým šetřením vymanili se občané po většině nejen ze svých starých dluhů, ale mají i slušné úspory. Veškerá snaha občanů směřuje k tomu, aby se hospodářsky, finančně dobře upevnili a připravili tak lepší budoucnost svým dětem. Kampelička stala se zemědělcům, řemeslníkům a všem občanům nezištným a ochotným pomocníkem v těžkém jeho zápase životním, neboť každý občan vidí v ní bezpečnou zálohu pro nepředvídané příhody života podle zásady vzájemné svépomoci. Bylo by dobře, kdyby část přebytků věnována byla ku podpoře drobných zemědělců a různých všeobecně prospěšných podniků.

Tělocvičná jednota „Sokol“.

Snahu založiti v Předslavi „Sokola“ měli již někteří mladší občané – hlavně dospělá mládež – před válkou. Vlivem tehdejších poměrů rakouských, spolek založen nebyl. Teprve v době poválečné, kdy stali jsme se svobodni, volní, nezávislí, kdy každý občan byl pln nadšení vlasteneckého, v době, kdy lid byl svorný, přístupný, kdy opravdová upřímnost a pravé bratrství poutalo naše občany k sobě bez předsudků, dozrála i v naší obci snaha „Sokola“ založiti.

První ustavující schůze konána 29. prosince 1918 v hostinci Václava Krátkého čp. 45, kde o programu a myšlénce sokolské promluvil říd. učitel Tarantík z Klatov. Po přednášce zapsáno 5 členů zakládajících, 5 přispívajících, 31 činných a 3 dorostenci. Zvolen zatímní výbor: Karel Zeman, starostou, Jan Zeman, náčelníkem, Jan Jína, jednatelem a Ant. Šimice, pokladníkem. Do výboru zvoleni: Touš Jan z Makova, Klička Jos. z Měcholup, Komárovský Jan, Kroupa Jos. z Předslavi.

Řádná valná hromada ustavující konána dne 11. května 1919 za účasti členstva z Klatov a Měčina. Po vyslechnuté přednášce učitele Jos. Novotného, přikročeno k volbám a zvolen za:

starostu: Zeman Karel, ř. uč., místostarostou: Ant. Šimice, statkář, náčelníkem Jan Zeman, učitel, vzdělavatelem: Jos. Novotný, učitel; členy výboru: Hořánek Eman, Otín, Jína Jan, Kadera Voj., Komárovský Jan, Mar. Votavová z Předslavi, Mastný Karel z Měcholup, Sudová Mar., z Makova, Vlasák Frant.; náhradníky: Krátká M., Měcholupy, Kroupa Jos., Předslav, Tykal Vác., Třebýcina, Vlasák Jos., Nedaničky; přehlížiteli účtů: Kubík Eman, Předslav, Krátký Frant., Měcholupy, Měsíček Jan, Makalovy.

Počalo se ihned cvičiti ve škole. Návštěva a zájem o cvičení veliký. Školní světnice – IV. třída – nepostačovala a proto pomýšlelo se na výstavbu sokolovny, ku které se jednota odhodlala r. 1922. Svému účelu odevzdána byla slavností dne 28. ledna 1923. Sokolovna postavena na místě bývalé tvrze v bývalém panském lihovaru, který zbořen. Stavební objekt s místem kolem sokolovny a rybníčkem koupen od firmy Jul. Vantoch z Nymburka za 35 000 Kč dne 24. listopadu 1921. Celkový náklad na sokolovnu činil 272 000 Kč a uplacen zápůjčkou u místní Kampeličky 35 000 Kč, subvencí ministerstva zdravotnictví a tělesné výchovy 30 000, dluhopisy Těl. jed. „Sokol“ v Předslavi asi 70 000 Kč. Značná část uhrazena z výtěžku pořádaných zábav, takže zbývá dnes asi 80 000 Kč dluhu. Mnoho získáno na darech. Stavitel Jos. Janovský z Klatov zhotovil velice vkusné a prakticky řešené plány zdarma. Dále veškerá práce bourání vysokého komínu, velké části budovy, čištění cihel, ukládání a rovnání materiálu, práce nádenická a zednická, vykonána od členstva zdarma. Občané místní i okolní poskytli četné povozy, majitelé okolních lesů darovali velikou část dříví, sklárna poskytla levné sklo a stavitel bezplatný dohled. Při úpravě sokolovny zachová je bývalá část tvrze, sídla pánů z Předslavě. Subvence ministerstva povolena jen s tou výhradou, že školním dětem propůjčí se k volnému používání, což nemá pro naši mládež zvláštní výhody z toho důvodu, že tělocvična nemá dostatek potřebného, dětem přístupného nářadí, v zimě je ohroženo zdraví dítek nachlazením a pro léto stačí volné prostranné místo v přírodě, kde dostává se dětem dostatek čistého, zdravého vzduchu a slunce při různých tělocvičných hrách nebo prostocvicích. Značného obnosu 30 000 Kč mohlo se užiti účelněji ve prospěch našich dětí. Přilehlé kuchyně užívá též Lidová škola hospodářská pro vyučování dívek vaření, šití, vyšívání a kreslení stříhů. Hlavní zásluhu o postavení sokolovny v Předslavi má popřevratová doba, kdy také nejvíce sokoloven bylo postaveno, poněvadž v každém českém člověku silně ozvalo se češství a heslo „Co Čech, to Sokol“ stalo se skutkem. Nikdo v tomto národním zanícení a radosti ze šťastného konce války světové, nelekal se žádné námahy tělesné, nelitoval peněz, kterých bylo dostatek, ale jen s radostí hleděl, aby vystaven byl potřebný stánek pro vzdělání těla – hlavně ale, zanedbané duše, tak aby splnilo se: „Ve zdravém těle, zdravý duch“, prosycený opravdovou láskou, pravým bratrstvím jeden vůči druhému.

Bohužel, že v posledních letech s ubýváním členstva přispívajícího, hlavně, ale členstva činného, ubývá vše to, co lid náš stmelilo ku společné práci všenárodní a všeužitečné. Zábavy tělocvičné – akademie – zaměňovány a zaměněny za obyčejné zábavy taneční, bez veškeré tendence výchovné a mravní. Vše podnikáno

jen pro peníze, kterých bylo nejvíce třeba. Z krásně projektované sokolovny postaven jen nejnútnejší – sál, šatny, jeviště a kuchyně. Ostatní ponecháno době pozdější, poněvadž vyžádalo by dokončení stavby značného nákladu, který dnes těžko by se získal, poněvadž většina občanstva, jakož i členstva je syta přání starosty Kar. Zemana, ř. uč., který o všech věcech rozhoduje tak, jako by on sám byl jediným vlastníkem nebo největším podílníkem sokolovny.

Činnost kulturní byla z počátku značná. Sehráto bylo dosti cenných divadelních představení. Některá, přičiněním různých hostů dosáhla i slušné úrovně umělecké. Četné byly i přednášky. Knihovna je velice obsahově i početně cenná. Čítá dnes 272 knih zábavných, 42 divadelních, 85 tělocvičných, 57 vzdělávacích, 44 nevázaných časopisů a 70 hudebnin. Celkem čítá 605 čísel inventárních.

Ve dnech 23. a 24. května 1926 pořádal „Sokol“ na paměť 50 letého výročí úmrtí Frant. Palackého na Otíně pod protektorátem obec. zastup. obce otínské a místních spolků předslavských národní slavnost v místech, kde Palacký prožil nejšťastnější chvíle svého života – sňatek s dcerou D^ě Měchury – a kde napsal část českých dějin. Slavnostním řečníkem byl univers. prof. D^ě Jindřich Vančura z Prahy, který promluvil o významu Palackém. Poslanec Fr. Machník, ředitel vyš. hosp. školy z Klatov promluvil o Palackém, jako politiku. Slavnosti přítomen byl i zástupce rodiny Frant. Palackého p. Frant. Palacký z Prahy, který zúčastnil se velice pěkné a zdařilé akademie provedené za účasti členů „Sokola“ klatovského v předvečer slavnosti v místnostech sokolovny v Předslavi. Upřímná, nehledaná slova univ. prof. D^ě Vančury, hřejivě působila na cit přítomných, když vykládal ze své zkušenosti o Palackém s kterým tak rád se stýkal. Byla to slova, která šla od srdce k srdci. Důstojný, imponantní byl odpolední průvod sokolstva, hasičstva, Národ. jed. Pošumavské z Předslavi do zátiší Palackého na Otíně. Průvod ten zpestřen byl celým oddílem vojska 4. jízdec. pluku z Klatov, s plukovníkem Kampfem, jízdním odborem sokola; nepřehledné byly řady občanstva z celého širokého kraje šumavského, které přišlo uctít památku nezapomenutelného historika českého – otce národa – Frant. Palackého dne 24. května 1926. Slavnosti na Otíně byl přítomen přednosta okres. pol. správy D^ě Vojta, starosta okres. správní komise D^ě Nejd, D^ě Hostaš, starosta města Klatov prof. Petrs a celá řada jiných vynikajících osobností. Při slavnosti účinkovala hudba pěš. Pluku č. 11. Frant. Palackého zvaná z Písku. Na prostranství před glorií předvedeny ukázky sletových cvičení prostných. Slavností tou vzdal všechen lid šumavský veliký hold s projevem nejhlubší úcty a oddanosti velikému historiku a politiku českému „otci národa“ Frant. Palackému. Po účasti na VIII. sletu sokolském v Praze 1926 práce ochabla tak, že dnes skoro se necvičí. Starostou jednoty je K. Zeman, jednatelem J. Krejča. Náčelníkem Jos. Bouzek, kterého zastupoval Jaromír Zeman. Když tento odstěhoval se na Slovensko, je jednota bez náčelníka a cvičí se jen příležitostně. Dle jednoho čísla župního věstníku je 5 členů, 5 členek, 8 dorostenců a 7 žáků. Pokud se týče činnosti tělocvičné je tuto velice těžko u nás držeti, poněvadž místní mládež vyloučením Jana Komárovského a pro četné práce polní cvičení navštěvuje velice nepravidelně, nebo nechodí cvičiti vůbec. Kromě toho není v jednotě duch sokol-

ský, poněvadž chybí pravé vnitřní porozumění, sokolská kázeň a upřímné bratrské jednání. Jednota čítá 88 členů. Roč. příspěvek 16,- Kč dříve 12,- Kč.

Včelařský spolek

založen a c.k. místopředsedstvím v Praze jeho stanovy schváleny dne 6. září 1899. V ustavující schůzi 7. ledna 1900 po přednášce „o včelařství“ přednesené říd. uč. U. Haningrem zvolen předsedou Karel Hunka, lesní z Měcholup, jednatelem Bohdan Joza, učitel. Do výboru zvolen Josef Netrval, tesař. mistr, Jan Sedláček, hajný z Nedaniček, Vojt. Sedláček, rolník z Makova, Václav Nováček, rolník z Třebýčiny, Petr Měsíček, rolník z Makalov. Všech členů při založení spolku bylo 50. Pak počet jich klesal a založením včelař. spolku v Měčině klesl počet členů na 30. Členský příspěvek činil 60 hal., od r. 1920 činí Kč. Spolek sdružuje včelaře místní i z okolních obcí. Hlavním účelem spolku je pořádání přednášek, objednávání cukru a jiné záležitosti směřující k povznesení chovu včel a zavedení recionálního hospodářství. Poslední přednášku vykonal r. 1926 kočující učitel včelařství J. Jelínek ze Švihova, který jmenován po Haningerovi, který skoro každého roku u nás přednášel. Dnes čítá spolek 33 členů z nichž je 15 organizovaných u Zemského Ústředního spolku včelařského v Praze. Členové mají pojištěny včelíny proti ohni, vloupání a pobodání včelami. Členů ubývá stejně se včelstvy. Rok 1926 byl velice kritický. Včely umíraly hlady následkem dešťů a chladna v červnu, červenci i srpnu. Med nebyl žádný. Včely musely se krmiti. Na jedno včelstvo dostalo se 3 kg nezdaněného čistého cukru. Starostou spolku je říd. učitel Kar. Zeman, jednatelem Jos. Krejča, lesní.

Spolky politické.

Organisace republikánské strany čsl. venkova je nejstarší politický spolek. Založena byla asi před dvacetipěti lety Janem Měsíčkem, rolníkem z Makalov. Od r. 1910 až do dnešní doby je jejím předsedou a důvěrníkem statkář Ant. Šimice. Ku straně této těsně se přimyká **místní Domovina** jejíž důvěrníkem je Frant. Malý, domkář z čp. 55.

Po organisaci republik. je **Organisace strany sociálně demokratické**, která založena byla zadníkem Jos. Bouzkem. Ta ve válce zanikla. Obnovena byla zadníkem Jos. Beštou dne 1. dubna 1926, kdy založen **svaz západočeských domkářů a malorolníků pro Předslav a okolí**. Předsedou a důvěrníkem zvolen zedník Jos. Bešta.

Jednota čsl. malozemědělců v Předslavi jest odborová **organisace čsl. strany národně socialistické**. Odbor zdejší založen byl dne 3. března 1920 a sdružuje domkáře, živnostníky a malé zemědělce. Předsedou zvolen Jos. Netrval, mistr tesař., místopředsedou Frant. Polák, důvěrníkem Čeněk Paulus, dělník, pokladníkem Jan Votava, mistr kovář. Od r. 1923 až do dnešního roku je předsedou Jos. Krejča, lesní, místopředsedou Frant. Polák, důvěrníkem Paulus Čeněk, který pro různé zpronevěry peněz opustil ženu i Předslav a na jeho místo

zvolen Peřule Jan, truhlář. mistr. Pokladníkem je říd. uč. Karel Zeman. Členové této organisace v poslední době přešli do org. Strany sociálně demokratické, takže tato strana čítá dnes 27 členů.

Působením těchto stran rozpadla se **místní organisace čsl. strany živnostensko - obchodnicko středostavovské** jejíž členové i funkcionáři přešli do uvedených stran.

Všechny vyjmenované organisace svými představenstvy, jakož i četnými písemnými i osobními intervencemi pracovaly v tom směru, že docíleno bylo, že našim malým, drobným zemědělcům, živnostníkům a dělníkům všech politických stran dostalo se přiměřeného přidělu půdy od parcelovaného velkostatku měcholupského patřícímu řádu maltézských rytířů. Zbytek velkostatku koupil D^ě Třebický z Prahy.

Část pátá.

**Hospodářské poměry let poválečných
s některými záznamy, které nejsou uvedeny v částech předešlých,
nebo které je doplňují.**

Rok 1920.

1920

Počasí v lednu celkem mírné. Na počátku sněžilo až do 7. Pak mrzlo a **Leden.** západní větry způsobily oblevu; od 20. sněhové přehánky. 21. přšelo; silná omrzalka. 25. a 26. rekvisice obilí. Komisař Pauler úsilovně hledal a nejraději chtěl sebrati vše. 1 kg peří nedraného 50 Kč; 1 kg hrachu 7,- Kč; 1 q thom. strus. 33,10 Kč; otruby 1 q 38,- Kč.

Počasí pěkné, slunečno, z rána mrazy, mlhy, pak se oteplilo; převládaly **Únor.** západní větry. Ku konci se počasí vyjasnilo a oteplilo. Po celý měsíc mihlo se pracovati. Rekvisice trvají. Mzdy dělnictva stoupají, více než-li o 100%. Legionáři se vraceli ze Sibíře; vrátil se Frant. Kroupa z čp. 27. Mýdlo kg 16 Kč; balíček zápalek 10,10 Kč.

Březen z počátku mírný, pak se ochladilo, padal sníh a mrzlo; ku konci **Březen.** počasí mírné, slunečné, někdy v noci mrazy. Zrušeny rekvisice na dobytek. Dobytek připlatil. Březí jalovice 2 500 ÷ 3 000 Kč. Kráva 3 000 ÷ 4 000 a více. Ku konci měsíce začalo se síti. Housátka 12 ÷ 15 Kč, kůže z králíka 2,30 ÷ 2,50 kozle 40,- kg jetele 30,- Kč.

Dne 2. dubna silná bouře s deštěm. Proměnlivo. Od 9. slunečno až **Duben.** dusno. 20. opět silná bouře. Přepřšky, ale teplo až do konce měsíce. Na silnici Točnick-Makalovy-Předslav-Měcholupy-Petrovičky – T-M-P-M-P se pracuje od obou konců a to od Točníka k Makalovům a od Petroviček do Měcholup. Dělnictvo žádá vyšší mzdu, podnikatel se brání, poněvadž okres nechce mu přidati. Začínají volební schůze. U Partynglů mluvila za stranu agrární Miková, soc. demokrat Koudelka. Schůze trvala dlouho, debata do 3 hod. odp.

1 q hrachu 1 000,- Kč, pelušky 500,- Kč, pár prasátek 900,- ÷ 1 000,- Kč, dvouletý volek 3 400,- pěkný 4 000,- Kč, kráva 3 000,- ÷ 4 000,- Kč, jehně 260,- Kč, prase na váhu kg 28,- Kč. 18. volby do Národního shr. Vše šlo celkem klidně. V sobotu večer a v neděli nesměli hostinští čepovati pivo.

25. volby do senátu opět klidný průběh. kg máku 8,-; vejce -,90; l mléka 1,20; q brambor 56,-; q pšenice 80,-; kg másla 48,- Kč.

První dny horko, dusno. 3. bouře, po ní se ochladilo, ale jen přechodně. **Květen.** 6. Zase silná bouře s lijavcem; uhodilo do ovčínu čp. 70 ale ani nezapálil ani nikoho blesk nezranil. Větry různých směrů. Většinou je teplo a deštivo. Od poloviny května často a vydatně přšelo, ječmeny žloutnou, brambory hynou. 26. Bouře, padaly kroupy s deštěm – neuškodily. Celkem byl květen mokrý a teplý, polním kulturám příznivý. Na silnici T-M-P-M-P přestalo se pracovati, poněvadž nemohl

Ing. Šindýlek přidati dělnictvu tolik, kolik žádalo. Prováděny soupisy osevní. V Měcholupech a Makově provádí se vyvlastňování pozemků velkostatku, které byly delší dobu v nájmu. U nás a v okolí, zvláště v Makově a Měcholupech řadí neštovice pravé. Nařízeno všeobecné očkování, které 30/V provedl D^ř Nohejl.

1 q	okale	40,-- Kč	1 kg	tvárohu	6,-- Kč
1 q	žita	160,-- Kč	1 kg	másla	50,-- Kč
1 kg	permeže	100,-- Kč	1 kg	cukru	3,10 Kč
1	pěkný kůň	32 000,-- Kč	1 ks	kosa	20,-- Kč

Počátek června chladný, deštivý, větry západní. Pak se vyjasnilo a nastalo pěkné teplé počasí. Se senosečí započato 10/VI za počasí již příznivého. Sena dosti. U hovězího dobytka objevila se kulhavka a slintavka. Více řadí na přešticku, kde mnoho ztrát. Svině na váhu kg 30,- Kč; kg mýdla 28,-; štetka na bílení 30,-; 1q briket – lisované uhlí – přidělených obci 39,20 Kč. **Červen.**

Červenec příznivý, teplý, občas bouře a déšť. Se žněmi započato 12/VII. Ukázka obilí pěkná. Asi 15 občanům zabaveno obilí ve mlýně Cvrčevsi, kde nastalo veliké vzbouření lidu, který chtěl celou komisi rekvisiční utopiti. Teprve vojsko z Klatov přivolané obsadilo mlýn a učinilo pořádek. Stárka Rozsy-pala chtěli zajmouti. Vyslána byla deputace do Prahy. Výsledek dosti dobrý. Každému odpočítáno několik kg, takže dalo se občanům klatovským 45 q žita. Případ charakteristický pro dobu, která po válce byla horší, nežli ve válce. Zemědělství dělníci na statku Ant. Šimice počali také stávkovati. Žádali zvýšení služby. Spor brzo urovnán smírem. Husa 60,- Kč; kg másla 42,-. **Červenec.**

Velice pěkné počasí přerušeno jen několika málo bouřkami. Žně skon- čeny v polovici a do konce měsíce skončeny otavy. Trávy dosti. Počínají soupisy pro dávku z majetku. **Srpen.**

Počasí celkem pěkné, teplé a přitom i dosti vlhké. Podnikatel Šindýlek zastavil práci na silnici úplně. Silnice je rozdělaná a nedodělaná. 1kg petroleje 13,-; benzínu ku mlácení 22,-; kg cukru 8,60; párek prasátek 1 200,- Kč. **Září.**

V říjnu počasí studené, mrazivé větry východní, sucho. V okolí řadí kulhavka. Husa 60,- ÷ 70,- Kč; q pšenice 180,-; žita 160,- Kč. **Říjen.**

Studeno, mrzne, sucho. Předepsaný kontingent obilí nemožno dodati. Deputace u okres. správní komise v Klatovech. Ant. Šimice, Jan Měsíček, V. Raus z Točnicku aby soud se stavitelem skončen a silnice dokončena. Zájem-níci žádají 80,- denně, dělník 2 ÷ 3 Kč za hodinu. Ve volném prodeji kg masa hověz. 20,- prasata k chovu 16 ÷ 22 Kč za živou váhu. **Listopad.**

Prosinec mírný. Na počátku sněžilo, pak nastala obleva. Ku konci měsíce slunečno a teplo. Včely silně létaly. Jedny včely jsem v této době pře-kládal do jiného úlu. Byly v nich myši. Připomínám, že včelám vedlo se dobře a ještě dnes vesele žijí a létají. **Prosinec.**

Josef Duchek.

Obsah pamětní knihy. (originální)

Strana

<u>Titulní list knihy, dílu prvního</u>	
<u>Členové obec. zastupitelstva</u>	1
<u>Založení a rozdělení pamětní knihy. Údaje o osobě kronikáře</u>	3
<u>Úvod k pamětní knize</u>	9
<u>I. Část první. Historie obce</u>	13
<u>II. Část druhá. Válka světová s ohlasem</u>	
<u>na místní naše poměry</u>	33
<u>Převrat - 28. Říjen 1918</u>	51
<u>Hospodářské poměry let válečných</u>	53
<u>Rekvisice</u>	61
<u>Drahota. Výživa</u>	63
<u>Příspěvky vyživovací</u>	69
<u>Ceny obilí r. 1910 ÷ 1926 za q</u>	71
<u>Ceny jiných předmětů</u>	72
<u>Kolkování peněz, cenných papírů a vkladních knížek</u>	76
<u>Soupis movitostí</u>	77
<u>Účastníci světové války od r. 1914</u>	81
<u>Zajatci</u>	86
<u>Zajatci naši a uprchlíci</u>	87
<u>Legionáři</u>	88
<u>Invalidé</u>	91
<u>Padlým</u>	92
<u>III. Část třetí. Stav a popis obce v přítomné době</u>	
<u>v roku 1926</u>	99
<u>Ø každém popisném čísle zvláště s udáním</u>	
<u>posledního majitele</u>	123
<u>Ø naší škole</u>	159
<u>Lidová škola hospodářská</u>	168 a 200
<u>Předslavský kostel</u>	175
<u>IV. Část čtvrtá. Obecní samospráva od r. 1865÷1906</u>	186
<u>Obecní samospráva od r. 1907÷1918</u>	187
<u>Obecní samospráva od r. 1919 a první</u>	

	Strana
volby do obecního zastupitelstva	190
Stavba okresní silnice Točnick-Makalovy- Předslav-Měcholupy-Petrovičky	193
Obecní samospráva r. 1920 a první volby do Národ. shromáždění a Senátu	197
Obecní samospráva r. 1921	197
Obecní samospráva r. 1922	198
Obecní samospráva r. 1923	199
Druhé volby do obec. zastupitel.	200
Obecní samospráva r. 1924	204
Obecní samospráva r. 1925	205
Druhé volby do Národ. shrom. a Senátu	207
Rozpočty a účty obecní	209
Obecní samospráva r. 1926	210
Předpis daní, soupis dobytka	211
Poštovní úřad	212
Četnická stanice	213
Sbor dobrovolných hasičů	214
Místní Odbor Národní Jednoty Pošumavské	218
Spořitelní a záložní spolek - „Kampelička“	221
Tělocvičná jednota „Sokol“	225
Včelařský spolek	238
Spolky politické	240
<u>V. Část pátá. Hospodářské poměry</u>	
let poválečných; rok 1920	244
Obsah	253

Pokračováno v knize druhé !

Obsah (tohoto opisu)

	Strana
<u>Titulní list knihy, dílu prvního</u>	1
<u>Členové obec. zastupitelstva</u>	2
<u>Založení a rozdělení pamětní knihy. Údaje o osobě kronikáře</u>	4
<u>Úvod k pamětní knize</u>	6
<u>I. Část první. Historie obce</u>	7
<u>II. Část druhá. Válka světová s ohlasem</u> <u>na místní naše poměry</u>	12
Převrat - 28. Říjen 1918	17
Hospodářské poměry let válečných	17
Rekvisice	19
Drahota. Výživa	20
Příspěvky vyživovací	21
Ceny obilí r. 1910 ÷ 1926 za q	22
Ceny jiných předmětů	22
Kolkování peněz, cenných papírů a vkladních knížek	24
Soupis movitostí	24
Účastníci světové války od r. 1914	25
Zajatci	27
Zajatci naši a uprchlíci	27
Legionáři	28
Invalidé	28
Padlým	29
<u>III. Část třetí. Stav a popis obce v přítomné době</u> <u>v roku 1926</u>	31
O každém popisném čísle zvláště s udáním posledního majitele	36
O naší škole	46
Lidová škola hospodářská	48 a 57
Předslavský kostel	50
<u>IV. Část čtvrtá. Obecní samospráva od r. 1865÷1906</u>	54

	Strana
Obecní samospráva od r. 1907÷1918	54
Obecní samospráva od r. 1919 a první volby do obecního zastupitelstva	55
Stavba okresní silnice Točnick-Makalovy- Předslav-Měcholupy-Petrovičky	55
Obecní samospráva r. 1920 a první volby do Národ. shromáždění a Senátu	57
Obecní samospráva r. 1921	57
Obecní samospráva r. 1922	57
Obecní samospráva r. 1923	57
Druhé volby do obec. zastupitel.	58
Obecní samospráva r. 1924	59
Obecní samospráva r. 1925	59
Druhé volby do Nár. shrom. A Senátu	60
Rozpočty a účty obecní	61
Obecní samospráva r. 1926	62
Předpis daní, soupis dobytka	62
Poštovní úřad	63
Četnická stanice	63
Sbor dobrovolných hasičů	63
Místní Odbor Národní Jednoty Pošumavské	64
Spořitelní a záložní spolek - „Kampelička“	64
Tělocvičná jednota „Sokol“	65
Včelařský spolek	68
Spolky politické	68
<u>V. Část pátá. Hospodářské poměry</u>	
let poválečných; rok 1920	70
Obsah	72
Obsah tohoto svazku	74